І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740
Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125

РІК LXVIII. Ч. 64. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 7-го КВІТНЯ 1961 ЦЕНТІВ 12 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, APRIL 7, 1961 No. 64. VOL. LXVIII.

Христос Воскрес із мертвих!

„ЩОБ ХРИСТОС ОСТАВСЯ З НАМИ..."

ПАСТИРСЬКИЙ ПРИВІТ КИР АМВРОЗІЯ СЕНИШИНА, ЄПИСКОПА СТЕМФОРДСЬКОЇ ЕПАРХІЇ, З НАГОДИ ПРАЗНИКА ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

І знов ми зібрались в молитовному настрої в Божих храмах, щоб подякувати Воскреслому Ісусові за Його безмежну любов і милосердя до нас. І знов на хвилинку забудемо про континентальні простори, океанські віддалі й залізну заслону, щоб духом полинути до тих міст, сіл, домів і церков, де ми, наші батьки чи діди колись святкували празник Воскресення Христового. І знов ми благатимемо Воскреслого Ісуса: „Останься з нами, бо вже вечоріє й клониться день", як колись благали Його учні під час подорожі з Єрусалиму до Емаусу, бо наша туземна подорож ще не закінчена, і помочі Христової нам дуже потрібно.

„Останься з нами! — кликали колись до Христа наші князі не тільки словами, але також ділами. Вони будували величаві святині в честь Христа Господа. Вони будували наукові інституції, де виховувалося християнське священство. Божественний Спаситель сподобав собі перебувати в нашому народі, благословив його та дав йому силу перебути всі злидні й горе.

„Останься з нами!" — кликали наші українські піонери зі своїм духовенством на американській землі під проводом першого нашого Єпископа Бл. П. Преосвященного Кир Сотера Ортинського, ЧСВВ, і першого нашого Митрополита Бл. П. Високопреосвященного Митрополита Кир Константина Богачевського. Ті всі церкви, семінари, манастирі, колеґії, вищі школи й елементарні парафіяльні школи й преса, добродійні інституції є не тільки вислідом їхньої апостольської праці, але також наглядним доказом їх бажання, щоб Ісус остався з нами.

„Останься з нами!" — кличуть сьогодні многі наші Священики і Вірні по наших українських католицьких парафіях, які своїми щедрими пожертвами на будову Колеґії св. Василія в Стемфорді бажають, щоб Христос Господь дальше оставався з нами в наших громадах через виховання майбутніх слуг — священиків.

„Останься з нами!" — кличуть до Воскреслого Ісуса наші Батьки і Сестри поза залізною заслоною, які живуть під тяжкими ударами матеріялістичної філософії і комуністичної диктатури, що намагається убити в людині свідомість про безсмертну душу, про Бога, обіцяючи людям „рай на землі" без вищих аспірацій поза матеріяльно-біологічними досягненнями. Як кожний буревій слабне і щезає, хоч полишає за собою великі румовища, так минеться комуністичний буревій, який під цю пору бушує в Европі, Азії й Африці та дальше загрожує вільному світові. Правопорядок людського суспільства не основується на февдалізмі, кріпацтві, лібералізмі, капіталізмі чи диктатурі. Тільки в Христовій Євангелії є покажчики до нормування співжиття між людьми, клясами і народами.

Наша просьба до Христа „Останься з нами" повинна унормувати наше життя на Христових засадах. Щоб Ісус остався з нами, ми мусимо очистити нашу совість на св. Сповіді та благати Ісуса, щоб простив нам наші провини, допоміг нам своєю ласкою воскреснути з гробу гріха, щоб ми не зійшли з дороги чесного християнського життя в цій добі замішання, безвір'я та відступництва, щоб нами не хитав вітер будь-якого вчення та світогляду, щоб ми не розсівались по дебрах вільнодумства, що зводить людей на вічну погибіль, але йшли під прапором Господа нашого Ісуса Христа до нашої мети.

Щоб Христос остався з нами, ми мусимо бути з Ісусом не лише раз на тиждень, в неділю на Службі Божій, але на спільній молитві, тобто кожної днини молитися з усією родиною. Христос сказав: „Де двоє або троє зібрані в ім'я моє, там я посеред них". (Мат. 18:20). Ця родина, що разом молиться, разом живе.

Щоб Христос остався з нами, ми повинні стрічати Ісуса в наших ближніх, творячи милосердні діла. До тих добродіїв, що творять милосердні діла, Христос колись скаже: „Прийдіть благословенні Вітця мого й осягніть царство, що приготоване вам від існування світу. Бо я голодував, а ви дали мені їсти; мав я спрагу, а ви напоїли мене; слабував і ви відвідали мене; у в'язниці був і ви прийшли до мене. Тоді озвуться праведні, кажучи йому: Господи, коли ми бачили Тебе голодного і нагодували? або спрагненого й напоїли? Коли ми бачили Тебе недужого, чи у в'язниці та й прийшли до Тебе? І, відповідаючи, цар промовить до них: Поправді кажу вам: коли ви вчинили це одному з цих найменших братів, то мені вчинили" (Мат.: 25:34-40). Ці слова Господні самі в собі є зрозумілі і не потребують пояснення. За нашу поміч, уділену сиротам, хворим, бідним студентам та всім іншим, що помочі потребують, Воскреслий Ісус так щедро винагородить, неначе б ми Йому особисто прислужилися добрими ділами.

Дорогі в Христі! Добрі діла, що ми їх доконали на Божу славу, добро наших ближніх і спасення наших душ, є найбільшою запорукою присутности Воскреслого Ісуса між нами. Божественний Спаситель останеться з нами не тільки тут, на дорозі туземного життя, але також буде з нами у вічній щасливості. Тож з нагоди празника Воскресення Христового бажаю Вам всім цієї щасливої злуки з Воскреслим Ісусом через Його святу ласку і Його благословення та закінчую цей Великодній привіт словами Божественної Літургії: „Хай милосердя Великого Бога і Спаса Нашого Ісуса Христа буде зі всіми вами". ХРИСТОС ВОСКРЕС!

† АМВРОЗІЙ,
Єпископ Стемфордський

„Озвався ж ангел і рече до жінок: ,Не лякайтесь, знаю бо, що Ісуса розп'ятого шукаєте. Нема його тут: устав бо, як казав'."
(Мат., XXVIII, 5-6)

Наталія ЛІВИЦЬКА-ХОЛОДНА

ХРИСТОС ВОСКРЕС

Був же вид Його, як блискавиця,
Й одежа Його біла, як сніг.
Св. єв. Матей.

I

Побожно звеличали день суботній,
А вдосвіта зібрались і пішли,
І пахощі і миро понесли
На місце страти, де був гріб Господній.

Укривши лиця в сутінки скорботні,
Одним лиш заклопотані були:
Хто б камінь їм важенний відвалив,
Щоб тіло намастити ще сьогодні.

Прийшли і вгледіли: Його нема,
В печері пустка і вступилась тьма,
Бо янгол білий в головах вартує.

— Не бійтеся! — він радісно сказав. —
Господь шле через мене вість благую,
Що Син Його цю ніч із мертвих встав.

II

Пішли жінки і стали промовляти
До учнів Господа й до інших всіх,
Та їм здалась непевна новина та
Й не прийнято за правду свідчень тих.

І вдягнений у подорожні шати
Ісус з'явився й став посеред них.
Розкрив їх розум і почав навчати,
Як це робив за днів своїх земних:

— Чого стривожились? — казав. — Мене,
Не духа бачите, живий я знову,
Хай віра в душах кволих спалахне.

Бо справдилось пророків віще слово
Й закон Мойсеїв. Волею небес
Ідіть і свідчіть скрізь: Христос Воскрес!

ПІД ВЕЛИКДЕНЬ 1939 Р. У ЛЬВОВІ

Вже ранком в квітну неділю пригадує мені моя Оленка, що це „віднині за тиждень Великдень" і треба вже піти купити лозу, але лише на інвалідів чи на „найбідніших", таку зі синьо - жовтою стяжечкою або навіть з червоною калиною. І так крутиться цей мій „герцпінкель" мов веретено коло мого ліжка, так приговорює своїм пискливим голосочком, що нема права полежати годину довше, ніж у будний день. Треба вставати так, як це робив колись мій батько, якому я колись давав таку саму „школу".

Увесь Львів прикрашується на прийняття Воскресення і пробудженої природи. За свіжо вимитими вікнами блищать білесенькі, часто в'язані фіолетними, синіми або рожевими стяжечками фіраночки. З Ринку несуться пахощі великодніх квітів, різноманітних ґіяцинтів, білих левконій та ляків (у бордо). На столиках порозставляли личаківські і замарстинівські громадяни цілу масу ґіпсових фіґур воскреслого Христа і баранчиків з червоними коруговками. На порозстелюваних на землі плахтах зеленіє букшпан і овес у скриньочках та манять око розмальовані різними узорами крашанки і писанки. На Академічній Залеський суперничає з Вельдом, а на Руській без суперників панує „Фортуна Нова". Перед багатими виставами львівської різницької аристократії разом із крамницями Центросоюзу і серед строгого великотижневого посту вдихаєш глибоко в себе пахощі вестфальських і празьких шинок та кулинківських і мазурських ковбас. Різнобарвні наливки у старого Бачевського переморгуються із принадними пляшками в Народній Торгівлі, у Козьола та Атляса. По вулицях передсвяточний, нервовий рух. Все робить закупи, у всіх очі бігають нервово, а лиця червоніють на саму думку про святочну безжурність на тих кілька днів, коли забудеш про боротьбу за хліб насущний.

В хаті генеральні святочно-весняні порядки. Все пішло в суміш. Тут Шевченко пильно студіює кодекс цивільної процедури, там ось Вагнер заграє на піяніні пісню з Відня з „Домика трьох дівчат", а сам Шуберт штравські „Історії з віденського лісу". На солідним столі в їдальні пишається кухонне крісло, а макітру з якоюсь горіховою масою вкрила від пороху наша служанка анатомічним атлясом моєї жінки, яка ні трохи не виглядає тепер на доктора „всіх лікарських наук", бо голову має огорнену в абсолютно негігієнічну хустку, а в руці воює довгою щіткою з павутинням на стелі. Утікаю мерщій до Суду чи між таких самих мучеників, як я на Бесіду, тільки, на жаль, не змію грати в „цинциличку".

Правдива поезія починається у великий четвер Страстями. Як лише настане вечір і делікатне зелене світло вуличної газової ліхтарні спочине на стінах моєї кімнати, годі вже мені втриматися при книжці чи актах. Кидаю працю, бо Кирило з Успенки тягне мене своїм масстатичним голосом на Руську вулицю. Стаю десь у кутику церкви, як за давніх літ, коли ще був дітваком.

Велика П'ятниця. Довга, страсна євангелія, потім обхід з плащаницею при співі сумних пісень і глухім торохтінні тарахкавок. Звичайно і небо вкрите важкими олив'яними хмарами провесни сумує з цілим народом, а навіть ратушевий і бернардинський годинники якось так твердо і таким придавленим тоном вибивають свої години, мовби молотки їх механізму були обвиті жалібною к р е сою. Сповнилося. Всі за священиками співають „Благообразний Йосиф", а потім цілують плащаницю. Полум'я свічок коло неї тремтить з жалю, а нагробні квіти неначе стараються всі свої пахощі жертвувати Тому, гріб якого припало їм вкрасити.

Зараз по полудні йдемо на „Божі Гроби". Коли я був молодий, а свята обох обрядів припадали разом, як цього року, я мусів обійти всі церкви, костели і каплиці цілого Львова. Я починав від середмістя, від найдавніших Божих святинь. Тут був предивний чар, тут були найкращі квіти, тут огортав мене найбільший спокій. Я був щасливий тоді і пильно відчитував в мармурі та звичайному камені староцерковні і латинські написи з прізвищами ктиторів, датами різних подій та цитатами зі Святого письма. Це були острови забуття і спокою, де лише часом тишу перебивали голосніші слова молитви, зідхань або виміна білими, мов алябастер руками черниці, свічки, що догоряла, на нову.

Тепер ідемо з дітьми передусім на жовківське передмістя, де був колись княжий Львів, де розсіяний був цілий ряд наших церков, з яких залишилися нині ледве церкви св. Миколая, св. Онуфрія та П'ятницька. Звідти, коли разом припадали і латинські свята, вступаємо до костела св. Івана Предтечі, що стоїть на місці придворної каплиці латинянки Констанції дружини князя Льва, потім до костела Марії Сніжної і Бенедиктинок. Потім до Преображенки та до улюбленої нами всіми Успенки.

За той час наближаються сутінки і час іти до семінарської церкви св. Духа на її славну Єрусалимську Утреню. Церква битком набита і направду треба великих зусиль, щоб здобути собі в ній хоч маленьке місце.

Вступаємо нарешті до моєї мами: хоч знеможені її старі зморщені бідні руки, але мусить вона виробляти таку саму велику паску, яку виробляла тому 60 літ в рідній Ферескулі, а саме з рожею і хрестом посередині та пташечками по боках. Давніше виробляла вона ще одну - дві такі самі менші пасочки для нас, своїх дітей, а тепер вже одна така пасочка лежить готова для моєї Оленки.

Тільки, що цього року я хотів би одну таку саму пасочку дати ще такій самій Оленці з Рахова чи тих Устерік, де Біла Тису здоганяє Чорну.

Д-р Олександер Надраґа

(Передрук з „Діла", Львів, 9 квітня 1939 р.).

В ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ ДОБРА НАД ЗЛОМ, ЖИТТЯ НАД СМЕРТЮ

АРХИПАСТИРСЬКЕ ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ МИТРОПОЛИТА І АРХИЄПИСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В З'ЄДИНЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ

Христос Воскрес — і впали демони!
Христос Воскрес — і радіють Ангели!

Такими словами колись вітав і потішав свою паству великий учитель Церкви Іоанн Золотоустий в День Світлого Воскресення Христового.

Цей День Воскресення Господнього від самого початку Церкви Христової на землі особливо урочисто проводився християнами, як День перемоги добра над злом, життя над смертю. Це День противаги невірним, які заперечували Божество Ісуса Христа, рівно ж і Його Воскресення з мертвих. Отці і Учителі Церкви, а між ними один із найвизначніших Іоанн Золотоустий, Архиєпископ Царгороду, рішучо виступав в обороні науки Св. Церкви, і повищі слова Золотоустого від його часу й далі — на протязі цілої історії Церкви — щорічно проголошувалися в храмах і, авторитетом цього великого ієрарха, стверджували віру у воскреслого Господа й зміцнювали захитані серця слабодухів.

Динамічні висловом переконливости, ці слова Святителя набирають особливого значення в наші апокаліптичні часи. Оскільки в минулих часах християнство і бувало переслідуваним, то лише в ім'я правд якоїсь іншої віри, але сама ідея Божества не заперечувалась. А нині „тайна беззаконня" вже перестала бути тайною і діє відкрито. Нині в душах багатьох людей оселилися демони і відверто стають на прю з Богом, Творцем світу. Нині у великих громадах людства висміюється, заперечується або й урядово забороняється релігія, як зв'язок людини з Живим Богом, і кваліфікується вона там як „опіюм для народу". Постали цілі „наукові" системи, які доводять, що Бог взагалі не існує, що в людини нема ніякої душі, бо й сама, мовляв, людина є лише нащадком тварин, а смерть є кінцевим актом існування її. Ці нібито „наукові" системи імпонують багатьом, нетвердим у вірі, а що підтримуються ще терором, вони ламають навіть міцних психічно осіб; людина тоді мимоволі губить свідомість себе, як Божого створіння з вічноживою душею, образом і подобою Бога, безвільно знижується до самозаперечення своєї високої людської гідности.

Страшні під цим оглядом досвідчення переживає, ось уже кількадесят літ, Український Народ, колись вельми побожний і трудящий, сіяч Правди Христової на землі, просвітитель інших народів. І, може, саме за цю вікову службу Богові й людині сучасні слуги Антихриста з найбільшою люттю накинулись на душу нашого народу, щоб роз'єднати її з Богом. Ці роки неволі ворог позначив не тільки знищенням видимих ознак високої релігійної свідомости Українського Народу, але й великим спустошенням у душах молодшого покоління нашого народу на Батьківщині.

З волі й ласки Божої, від цих трагічних д о с відчень звільнив Господь частину нашого народу, оселивши її в країнах свободи й волі, де вільно вірити й молитись. Тому в цей Пресвітлий день Воскресення Христового звертаємось до Вас — вільних та свобідних — і знову пригадуємо, що Воскресення Христове — це не тільки історичний факт, стверджений свідоцтвом багатьох, але й велика Божа Тайна, зміст якої Господь відкрив тільки й виключно людині, показавши їй шлях до вічности.

Цю Тайну ми, у вільному світі перебуваючи, повинні берегти як н а й д о рожчий скарб душі нашої та повсякчасно збагачувати його все більшою й все міцнішою вірою в недалекий Великдень цілого людства взагалі, а нашого многострадального народу зокрема.

Не ходіте ж, любі діти, дорогами блудними, підступом диявольським та людським безумством стеленими, а ідіте твердою і непомильною дорогою віри в Бога та свідомістю свого високого людського призначення, як створінь Божих, на образ і подобу Його створених, — не для смерти створених, а для життя вічного. Той же великий Святитель Золотоустий переконує нас: „Христос Воскрес — і життя перемагає! Христос Воскрес — і в гробі ні одного мерця, бо повсталий з мертвих Христос став Первістком воскресення мертвих".

В цей Світлоносний День перемоги Христа над смертю, коли нам знову відкрилась дорога до небес, ми, ваші отці і дорадники на трудних стежках земного життя, осяяні урочистістю свята і самі надхнені ангельською радістю, щиро побатьківськи обіймаємо вас і вітаємо: Христос Воскрес! Христос Воскрес! Христос Воскрес!

† Митрополит ІОАНН
† Архиєп. МСТИСЛАВ
† Архиєп. ГЕННАДІЙ
† Архиєп. ВОЛОДИМИР

У ВЕЛИКУ СУБОТУ В ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ

О. сен. Татомир святить паски біля церкви в селі Лужок Горішній, пов. Турка в 30-их роках цього сторіччя.

Свячення пасок на Гуцульщині в 20-их роках цього сторіччя

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25.—Jersey City and Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Передплата: На рік — $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. — В Джерзі Сіті і закордоном: — На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. — Для членів У. Н. Союзу чоловіків і жінок. — 65 центів місячно. — За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

Радість Воскресення

Віра у Воскресення — це найбільший подарунок Неба для Землі, може більший від самого життя, що без цієї віри втратило б свій сенс. Який бо сенс могло б мати життя людини, повне труднощів і терпінь, якби воно мало закінчитись, нехай і парадним та коштовним похороном! Тільки віра у Воскресення надає нашому життю правдивого змісту, тільки надія на життя вічне сповнює змістом дочасне життя на цій нашій землі.

Тим то Великдень, щорічне свято Воскресення Христового, що є символом, доказом і запорукою воскресення та життя вічного і для кожного з нас, таке радісне, таке незрівнянно надійне свято, справжній Великий День. Більшість із нас, дорослих людей, переживали це Велике Свято в різних обставинах. Для багатьох із нас пам'ятні часи, коли не було на столі не тільки прикметних для Великодня ласощів, але навіть шматка засохлого хліба чи картоплини; бували часи, коли, замість великодніх дзвонів, над нашими головами розривались бомби й гранати; не одному з нас, замість пробудженої із зимового сну природи, стояли перед очима сірі мури в'язничної камери, не один провів Великдень у фізичних муках. Але хто з віруючих не відчув у цей празників празник, навіть проведений у найтрудніших умовинах, великої полегші на саму тільки думку про Воскресення! Кому з нас навіть у найгірших обставинах не відізвалася в душі струна тієї радости, що її приносить Воскресення Христове! Ніщо на світі, навіть найбільша темрява не може затьмарити тієї ясности і тієї радости, що їх приносить світле Воскресення Христове, що їх дає Великдень кожному, хто має ласку, дар і мудрість у нього вірити.

Коли приходить Великдень, ми відчуваємо і бачимо його всюди, на кожному кроці. Не тільки те, що написане в Святому Письмі, і не тільки те, що сказали та доказали найбільші мудреці світу, але й все те, що діється перед нашими очима в природі і в нашій власній душі — це один великий і вічний гимн Воскресенню. Вічний гимн Воскресенню співають навіть терпіння і смерть, що йому передують. Радість Воскресення непереможна, як непереможне само Воскресення!

Це варто собі усвідомити, зокрема, сьогодні, коли над великою частиною світу запанувала темна, безбожницька влада, що заповзялася знищити віру у Воскресення, відібрати його радість, створивши обставини, в яких над людством і його віковим доробком зависло страшне мариво атомового катаклізму. Нам треба поповнити нашу віру у Воскресення і усвідомити собі його радість, щоб набрати більшої снаги і більшого завзяття в наших зусиллях допомогти нашому знедоленому довгою неволею українському народові в його змаганнях до державного воскресення. Немає бо більшої радости, як радість Воскресення. У цій вірі і в цьому переконанні вітаємо всіх традиційним:

ХРИСТОС ВОСКРЕС —
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Великдень в сучасному світі

Цьогорічні Великодні Свята західнього і східніх обрядів, розділені всього одним тижнем, проходять під знаком посиленої внутрішньої боротьби між двома світами — християнським з усіма його Церквами і комуністичним світом воюючого атеїзму, що його очолює большевицька Москва. Виявляється ця широка й інтенсивна боротьба не так в актах аґресії чи в збройних операціях, не в тих чи інших заворушеннях та демонстраціях і навіть не в дипломатичних нотах і зустрічах, як в площині моральній, у світовому змаганні за духа людей, за віру у Воскреслого Христа; за Царство Боже на Землі.

Виявом цієї боротьби була проповідь Папи Івана XXIII, виголошена в латинську Великодню Неділю з балькону Собору св. Петра у Ватикані до понад 250.000 вірних Католицької Церкви, що зібралися з Італії і з усіх-усюд на площі св. Петра. Не називаючи ні московського большевизму, ні міжнародного комунізму на ім'я, Папа Іван XXIII затаврував пропаґоване і здійснюване великою кількістю людей насильство і їх застрашаючу акцію, спрямовану на сіяння тривоги і внутрішнього неспокою в сучасному світі. „Їхніми хаотичними криками, — казав Папа, — сповнені нині міста і поля. Їх наполеглива аґітація порушує й тривожить усіх тих, що люблять справедливість, свободу і працьовите, шановане, доброчинне життя. Це та сама аґітація, яка розбурхувала вулиці Сіону напередодні трагічної смерти Ісуса: Ми не хочемо володіння його над нами! Геть з ним! Геть з ним! Розп'яти його!" Водночас із цим Папа висловив глибоку віру в те, що всі ці намагання були, є і будуть даремні, бо, не зважаючи на всі переслідування, Церква Христова перетривала вже цілі тисячоліття, пережила не тільки війни, кров і сльози, але й багато народів, що колись існували і підіймалися проти Христа. Спротивом поневоленню Церкви в різних комуністичних країнах світу були позначені також і великодні побажання, що їх передав Голова Католицької Церкви рідною мовою їх народів — українською, польською, російською, сербською, болгарською, хорватською і словенською з пригадкою про перемогу Христа над силами алу і смерти.

Глибоким напруженням були позначені тижні Великого Посту і сам Великдень в комуністичній Польщі. Не зважаючи на відкритий виступ комуністичного режиму з обвинуваченнями проводу польської Католицької Церкви, що він служить у першій мірі Ватиканові, а не Польщі, і на рішучу відповідь голови цієї Церкви на адресу комуністичних „цесарів", що і вони мусітимуть склонити свої голови перед маєстатом Воскреслого Христа, і навіть на деякі започатковані комуністичним режимом репресії, католицьке населення Польщі заманіфестувало своєю масовою участю у великопісних і великодніх Богослужбах глибоку вірність своїй Церкві, даючи цим рішучу відсіч усім намаганням режиму відстрашити людей від Христової віри. Радість з приводу цих заяв вірности Церкві висловив кардинал Стефан Вишинський у своїй великодній проповіді у Варшаві, стверджуючи водночас, що всі намагання замкнути уста Церкві — даремні, бо Христос живе в Церкві і, померши раз, не помре вже ніколи.

Своєрідним виявом цієї боротьби між світом віри в Бога і атеїзмом були Великодні свята у комуністичній Східній Німеччині. Користаючи із святкових настроїв, у ці дні значно збільшилася втеча із комуністичної зони до Західнього Берліну людей, які залишили свої доми, майно і посади, щоб тільки могти жити у свобідних для своєї думки і релігійних переконань умовах.

Живою й непереможеною залишилася віра Христова та Його Церква і в окупованій московським большевизмом Україні. Передавані і пересилані звідти великодні побажання, листи і картки з вітанням „Христос воскрес", повідомлення, що й українські люди святкуватимуть Воскресення Христове воскресними піснями, Богослужбами та молитвами, що й вони засядуть до великодніх столів по своїх домах, свідчить про те, що й там християнські Церкви стоять в безупинному бою із світом атеїзму, перемагаючи всі злодіяння і наполегливі намагання комуністичної тиранії розп'яти ще раз Воскреслого Христа, вбити Його Ім'я в серцях людей.

Л. Луців

ПОВІСТЬ ПРО ЧАШУ З ТАЙНОЇ ВЕЧЕРІ

Часописи повідомляють про нову хвилю релігійного переслідування на українських землях, бо ворог, атеїстичний російський комунізм, побачив, що йому не вдалося впродовж 40-річного нищення релігії вбити в українського народу віри в Божу справедливість, яка допоможе йому визволитися з теперішньої неволі та свобідно поклонятися своєму творцеві — Богові.

Більше як сто років тому Т. Шевченко у своїй поемі „Неофіти" порівнював тиранію московського царя Миколи І з добою переслідування християн за римських цісарів, головним чином кровожадного деспота Нерона.

Немає в нас тепер літературного твору, що змалював би релігійні катакомби на Україні теперішніх часів. А шкода, бо вільний світ мало що це знає, а дуже часто навіть не хоче вірити в те, щоб „проґресивні" московські комуністи могли бути послідовниками колишніх Неронів.

Що вільний світ цікавиться релігійними проблемами, про це свідчать великі успіхи таких повістей, як „Бен Гур", „Ди Ровб", „Кво вадіс" та „Срібна Чаша". Цей останній твір написав десять років тому автор історичних повістей Томас Костейн, і „Срібна Чаша" від липня 1952 року до 1954 року, коли її зафільмовано під тією самою назвою, розійшлася в кількості понад мільйон примірників.

Мільйони читачів цікавилися долею цієї важливої для християн чаші, з якої пив вино Ісус Христос на Тайній Вечері перед своїми страстями. В одному з дальших видань свого твору автор в 1953 році виявив, що він вирішив написати цю повість після прочитання двотомового твору шведського історика християнського старовинного мистецтва д-ра Ґустава Авґуста Айзена під назвою „Велика чаша з Антіохії".

Цю чашу знайдено в руїнах Антіохії, в Сирії, в 1910 році і перед початком першої світової війни вона дісталася до Ню Йорку, де її власник д-р Фаґім Кучакджі, переконаний в її вартості, заанґажував до праці над нею згаданого вже шведського фахівця-історика.*

Д-р Айзен після 9-річних дослідів опублікував висліди своєї праці, в якій прийшов до переконання, що внутрішня частина цієї чаші, яка міститься в золотому футлярі, може бути тією чашею, якою користувався Ісус Христос під час Тайної Вечері.

Костейн заявляє, що науковий твір д-ра Айзена зродив у нього задум написати повість під назвою „Срібна Чаша", але на цьому і кінчається вплив наукового твору на повість, що є мистецьким твором авторової інтуїції. Костейн користувався працею Айзена при описах чаші в своїй повісті.

Автор вивів у своїй довгій повісті (558 ст.) десятки осіб. Змалював життя в перших роках християнства в Антіохії, в Сирії, Єрусалимі та в Римі. Серед його героїв знаходимо християн різних національностей та поган, також різного національного походження, і жидів.

Головним героєм є мистець Василь, коло якого групується вся фабуля твору. Він творить мистецький футляр для чаші з Тайної Вечері, він наполегливо шукає вкраденої чаші, бо він християнин-неофіт, який готов і життя віддати в обороні своєї віри. Друга позитивна постать — це Деборра, Василева дружина. Неґативні герої — це маґ-чарівник Симон і противниця Деборри — розпусниця Гелена. (Ролю чарівника Симона в фільмі „Срібна Чаша" грав покійний кіновий артист українського роду Джек Пеленс (Палагнюк). Про десятки інших постатей в цьому творі годі тут згадати.

Фабуля повісти по-мистецьки пов'язана з історією чаші, яку бажають зберегти християни, як дорогоцінну пам'ятку по своєму Спасителеві. Вороги християнства стараються викрасти срібну чашу, бо їх ціль — затерти сліди нової віри, що ширилася по тодішньому світі. Чарівник Симон вважав себе за конкурента Христа і бажав творити чуда такі самі, як Спаситель.

В цих велетенських змаганнях беруть участь два тодішні світи: могутній матеріяльними засобами світ поган, і сильний вірою — християнський світ. Змагання йшли за здобуття срібної чаші. Повість кінчається тим, що християни оптимістично дивляться на своє майбутнє. Лікар Лука, який був свідком чудесного оздоровлення Деборри, в своєму ясновидінні пророчо передбачає:

— Так, мої діти, чашу дістанемо назад. Завтра? За місяць? За рік? Не знаю. Але я певний, що ми її дістанемо, і що зможемо її зберігати в мирі.

І фабульна історія має оптимістичне закінчення. Василь утратив свій маєток, але він, як християнин, потішається так, як це робив праведний Иов: Бог дав, Бог узяв! Його дружина чудесним способом видужала.

Християни не тратять віри в перемогу своєї правди, хоч старенький лікар Лука бачить у своєму видінні такий вік, коли „людина триматиме громи в своїй руці і їздитиме по небі, як це пробував робити чародій Симон". В тих далеких часах, на думку праведного Луки, маленька чаша з Тайної Вечері буде ще більше потрібна, як за часів Нерона.

І люди знатимуть про це та переможуть ті злі сили, які ще раз схочуть знищити віру в Христа.

* В 1950 році цю чашу купив для Метрополітального Музею в Ню Йорку Джан Д. Рокефеллер, молодший.

СУМНИЙ ЮВІЛЕЙ

Цього року сповнилося 40 років, як московська червона армія „визволила" Грузію від її національного уряду, що, створений після розпаду царської Росії, був визнаний усіма державами Европи. Не далі як 7 травня 1920 року в Москві був підписаний договір, яким совєтський уряд признавав повну незалежність і суверенність демократичної Грузії і відмовлявся від всяких територіяльних до неї претенсій, а вже 11 лютого 1921 року червона московська армія, без усякого попередження, напала з чотирьох сторін на Грузинську Демократичну Республіку і, після кривавих боїв із оборонцями національної незалежности, 25 лютого зайняла Тбілісі (Тифліс), столицю Грузії. 18 березня 1921 року грузинський національний уряд, переконавшись, що національних сил не вистачає, щоб оборонити країну від нападу відновленого московського імперіялізму, і сконстатувавши, що ні з Европи, ні з Америки не можна чекати жадної допомоги, виеміґрував із Батумського порту, щоб боронити ідеали вільної, незалежної Грузії.

Таким чином демократична Грузинська Республіка перетворилася в провінцію московської комуністичної імперії. Проте, грузинський нарід не хотів із цим примиритися. Не зважаючи на безнастанний терор московської поліції, невважаючи на масові вивози запідозрених в націоналізмі на каторжні роботи в Сибіру та в інших далеких місцевостях холодної півночі, не зважаючи на масові розстріли патріотів, час від часу в Грузії виникали народні повстання проти окупаційних властей. В 1921 році були великі розрухи в провінції Сванетії, в 1922 році в Хевсуретії, а в 1923 році вибухла справжня, добре зорганізована революція, що була потоплена в крові революціонерів. Не зважаючи на це, в 1924 році знову Грузія була в полум'ї повстань, і половина країни була спустошена московськими військами. Нові революційні розрухи, викликані ненавистю до окупантів, повторилися в рр. 1927, 1929, 1937, 1939 і в 1956. Цього останнього року великі розрухи були в грузинській столиці.

Москва, щоб підкреслити своє панування в Грузії, наказує окупаційним властям організувати урочисті свята з приводу „визволення" Грузії. Уже в січні 1960 р., себто за 13 місяців наперед, московська „Правда" видрукувала інструкції щодо святкування 40-ліття совєтизації Грузії. Повторилася трагікомедія святкувань сорокаліття „визволення" України, Азербайджану і — зовсім недавно — Вірменії. Але грузинські патріоти закордоном, замість святкувати це „визволення", зустрічають цей сумний ювілей, як дні національної жалоби. І в Буенос Айресі, столиці Арґентини, місцева грузинська колонія, на чолі з п. Акакієм Папавою, представником грузинського уряду на вигнанні, використала сумний ювілей, щоб у спеціяльно скликаній конференції преси познайомити арґентинське суспільство зі справжнім станом речей.

У неділю 19 березня, з допомогою і участю організації „Визволення Европи", відбулася в приміщеннях „Хорватської Господи" ця конференція, на якій було оповіджено представникам арґентинської преси, як вільну Демократичну Грузинську Республіку народу, що має за собою вже тритисячрічну історію, і що вже в III столітті прийняв християнство, перетворено в колонію зажерливої Московщини. В неділю 26 березня в Свято-Покровській українській церкві Братства УАПЦ в Буенос Айресі відбулася урочиста панахида по всіх тих, що впали в боротьбі за визволення Грузії від московської окупації. Були присутні численні члени грузинської національної колонії, а також багато українців, що знають грузинів, як давніх і вірних товаришів з московської тюрми народів, що має бути розбита спільними зусиллями всіх поневолених. Дуже гарну проповідь на тему поневолення Грузії і боротьби за ідеали святої волі виголосив із амвона о. Б. Арійчук, адміністратор Української Автокефальної Церкви в Арґентині.

С. О.

УКРАЇНА — У НІМЕЦЬКІЙ ТЕЛЕВІЗІЇ

Бонн. — Вже кілька місяців німецька телевізія передає в тижневих відступах цикл спогадів про гітлерівську Німеччину та її політику. Репортаж має характер якнайширшої документації, опертої часто на зовсім невідомих матеріялах, таємних архівах і т д. Перші частини були присвячені виникненню гітлерівського руху та його розростові. Дуже влучно показано сьогодні смішний, але тоді часто - густо щирий, особливо серед молоді й жінок, культ особи Гітлера, крапка в крапку подібний до культу Сталіна.

Дальші частини стосуються головно війни.

У п'ятницю 24-го березня йшла частина, присвячена війні Німеччини проти Совєтського Союзу, а саме від 22-го червня 1941 р. до німецької катастрофи у Сталінграді.

Гітлера — згідно з характеристикою тодішніх генералів і на підставі різних документів, показано як хворого, майже божевільного диктатора, що не мав ніякого поняття про військову стратеґію, а вже зовсім не орієнтувався в політичних проблемах Сходу Европи.

Силою фактів широке місце зайняла справа окупованої України. Треба признати, що це вийшло досить об'єктивно, бо показано, як Українці спочатку вітали німців, сподіваючись, що мають діло з союзником, і як потім вони розчарувались. Не один німецький обиватель побачив, як то гітлерівці переслідували українців, як гнали їх до „Райху", а особливо, як грабували країну економічно. Показано сцену, як німці вивозять, що тільки можуть, як забирають корів, свиней, кур і як потім заїжджають до Берліну поїзди з т. зв. „Ukraine - Spende", мовляв, подарунками України. Далі представлено сцени екзекуцій, головно вішання українців, які боролися проти гітлерівської імперії.

Особливо важною є та частина, у якій представлено різні таємні накази Гітлера і його дорадників Ґерінґа, Бормана, Гіммлера й ката України — Еріха Коха про долю українського народу. З усіх тих наказів виходить ясно, що якби Німеччина перемогла, то українському народові загрожувала б величезна катастрофа: спочатку страшна неволя, а потім цілковите фізичне винищення, як „малоцартісної раси".

Заслуга такої все ще у демократичній Німеччині рідкої об'єктивности належить, мабуть, одному з авторів — Гердові Руґе. Цей молодий ще журналіст, до речі, одружений з дочкою колишнього німецького посла у Москві, фон дер Шуллєнбурґа, що за участь у змові проти Гітлера був засуджений на смерть, — працював до 1958 року як кореспондент у Москві.

А. Кораб

„ВЕЛИЧНА І ТРАГІЧНА ДОЛЯ ВЕЛИКОГО НАРОДУ"

Слова ці взяті з опаски на книзі, яка, на жаль, у нас і досі майже невідома. А книга ця вийнятково. Чи не найкраща книга про Україну, написана чужинцем. Автор її француз — Рожер Тіссеран, а назва книги „Життя українського народу". Вийшла в Парижі 1933 року (Roger Tisserand: „La vie d'un Peuple L'Ukraine," Paris, 1933).

Книга має 300 сторінок з етнографічною мапою України і 10 повносторінковими ілюстраціями - фотами. Своєрідна енциклопедія українознавства, написана блискучим, живим і повним об'єктивности, глибокої теплоти та прихильности до України і її народу словом, —отим притаманним французьким стилем, що й наукову працю робить наче романом, читаним до пізньої ночі..

Стає навіть дивно, як в умовах системи фальшування, що панує в науці Заходу про Схід Европи, автор так об'єктивно і з таким глибоким відчуттям та розумінням змалював передусім історію України, далі її культуру, мистецтво, зокрема духовість українського народу в протиставленні до номадсько - монгольської московської духовости. Автор заторкує, а місцями широко розгортає цілий ряд питань, зв'язаних з минулим України та її народом і висловлює ряд дуже цінних і часто ориґінальних думок. Він змальовує із широким знанням наприклад, церковне життя в Україні і духово - інтелектуальну вищість української Церкви над московською, присвячує окрему увагу нашому церковному малярству і його творчим виявам в сусідній Польщі (стінописи українських мистців на Вавелі в Кракові, в Люблині, Сандомирі і т. д.), насвітлює посвому розвиток і високо цінює українську літературу, присвячуючи в ній увагу народній творчості; наводить ряд перекладів, почавши від найдавніших наших літературних пам'яток, із „Слова о полку" включно, дає ширший есей про Шевченка і перекладає його „Заповіт", присвячує увагу М. Шашкевичеві з перекладом його „Підлисся", з Лесі Українки перекладає „Контра спем сперо" і спиняється врешті на нашій новій поезії з М. Рильським, Т. Осьмачкою, Є. Маланюком і ін. Присвячує окрему увагу філософові Сковороді, і дає переклади його писань, говорить про красу та самостійність української мови, підкреслює її багатство, каже, що вона зроджена українською землею та українським генієм. Він з глибоким пошанівком, можна сказати з пієтизмом ставиться до духової сили української нації, — „якщо українська нація не вмерла, то завдячує вона це своїй силі, що її ледве чи посідає будь-яка інша нація". Після Полтави і жахливих утисків „Україна лежала під ногами Росії, але вона ніколи Москві не піддалася..."

Вся книга Тіссерана — наче величальна пісня про Україну і її непереможне прагнення до свободи, до власного вільного й творчого життя. „Велична і трагічна доля великого народу", — оці слова видруковані ґрубими літерами на опасці книги — вже самі вони найкраще свідчать про характер цієї дійсної студії про нашу батьківщину.

М. Стрийський

ВЕЛИКДЕНЬ

(Романові — присвячую)

Сільська церковця. Невеличка — на горбочку у вінку старих лип і буків. Ніхто не пам'ятає скільки літ вона так стоїть. Коли і хто її побудував. Стара вона вже! У зруб будована. Двері на колодку зачиняються.

Перед дверми велика яблінка кріслата. Люди кажуть, що давно, ще як Татари раз на село вночі напали, місцевий паламар на сполох задзвонив. Щоб люди тікали й життя своє рятували. Татарська орда одначе так скоро налетіла, що паламар не мав часу сам сховатися. Тільки на яблінку виліз і між її віттям через цілий час грози пересидів. І не знати, чи та яблінка, що перед церквою, що й тепер росте, та сама, що колись ще росла, чи може із її коріння друга виросла, досить, що ту, яка тепер росте, ще й досі татарською називають. А діти! От як діти. Не раз забаву начнуть. А найкраще... так бавитись у Великдень! Між сітник при березі місцевої річки позалазять, тростини в ротики візьмуть і через тростину віддихають. А другі кричать: „Татари йдуть!" Так колись їхні прадіди перед татарами рятувалися. Але не всі так врятувалися. Багато із тих, що не могли втекти, татари в полон взяли.

Гей! Як то колись нащадки тих, що їх дідів у нинішній час грози, яку переживає наш нарід, новітні татари на Сибір висилають, по довгих літах бавитися будуть... в большевиків і ними колись мами: своїх нечемних дітей страшитимуть! Так, як тепер бавляться у татарів і ними мами своїх дітей: страшать...

Церков повна миру хрещеного. Хоч і ніч. Але, хто нині спати годен! Це ж Великдень. Тому й у селі нині ніхто не спить. Всі в церкві! На Великодню відправу ждуть. Посеред церкви Божий Гріб. Невибагливий. Простий - звичайний. Так, як невибагливе й просте життя тих, що навколішках моляться перед Божим Гробом. Тільки квітів повно на ньому. На тому Божому Гробі! А перед ним замість квітів стелять свої серця ті, що моляться і клячать... Дитина якась квітками прикрасила Спасителеві рани. На руках і ногах. І на проколеному боці, там, де серце, щоб тієї крови святої не видно було й... ран. Тої ж крови на Україні і так багато всюди!..

І вже відправа починається. Після Надгробного старші Братства Яким і Онофер Василь і Петро з рук священика обережно плащаницю у руки беруть. А старий Михайло св. Євангелію. Його ж то „робота" щороку. Священик несе в руках найбільшу святість — Христа, під видом хліба.

І починається! І загомоніли слова: „Воскрес Ісус от гроба, яко же прорече..." Як наперед сказав, так і сталося. Він сказав, що воскресне. І слова додержав! І... воскрес! І як щороку, так і нині сповнюється та містерія! Від ряду літ на Україні. Від століть цілих...

І дзвони із дзвіниці загомоніли. А пташки тим голосом сполохані — прокинулись. І заспівали. Своїми голосами невинними Воскреслого Спасителя вітають. В дрижачих руках несе священик монстранцію. Із очей його сльози капають на Христа, якого під видом хліба в руках своїх держить. І з уст його слова молитви вилітають: Боже! Пом'яни душі моєї дружини, мого сина! Боже, згадай на тих, що життя своє віддали за те, щоб і Україна воскресла! Так молитися можна! Ніхто не почує. І не донесе ніхто. Ворог має силу над тілом тільки. Але над серцем — ніколи! І над його почуваннями. Над тим, що в тому серці від уродження загніздилося. І в ньому, в тому серці, такі глибокі коріння запустило!.. А із уст тих, що плащаницю несуть, добуваються зідхання: Сусе! Божий Сину, помилуй! Згадай мого сина. Він, що мав найдорожче, віддав. Життя. За Тебе й за Твою Україну!

І як каже звичай, три рази церков обійшли. І на чотири сторони світу священик благословив. Тих людей таких простих. То ніщо, що в хлопських сіряках вони. Але під тими сіряками — таке серце благородне. Таке широке! Що не жаліли ніякої жертви! Для Бога і Землі Рідної. Навіть синів своїх віддали. І Хвала Божа вже відійшла. Паски вже посвячені. Невибагливі вони! Бо збіжжя треба було здати. Для тих, що запанували над селами нашими й містами.

Люди спроквола домів розходяться. Обережно йдуть. Паски в кошиках рантухами прикривають. Ану ж! Побачить хто із тих, які панують тепер. Біда готова бути. Ще ворогом народу прозвуть! Що збіжжя всього не здав. І паску з чого спекти мав!...

І кожний, заки додому піде, на дзвіницю йде. Щоб „Христос Воскрес" задзвонити. Як звичай каже. Як робили їх діди і прадіди! Видно, воно добре було, коли й так робили. И вони так роблять! І їхні діти так робитимуть!

Перший іде священик. За шнур бере. І дзвонити намагається. Але... він вже старий. Не годен. І руки йому нині так дуже дрижать! І серце старе в старих грудях так щось нині... дуже б'ється. Неначе та пташка, що в клітці зачинена — тріпочеться! Так, що аж руками придержувати мусить. Щоб у грудях не тріслo!.. То серце старе! Тому старий Штефан, якому, як паламареві, той гонір належиться, щоб першому після пан-отця задзвонити, підбігає. І просить: — Дозвольте, єґомосьцю! Я вам поможу. Дзвонім і молімся! И Отченаші наші разом злучім!

І вони дзвонили. Обидва разом. Дзвонили і молилися...

Наперед Богові на славу й подяку. Що дав діждатися Великодня...

А потім дзвонили. Пан-отець за свою дружину, яка може в тій хвилині над дзвіницею, над його сивою головою... пташкою співала... І за всіх Предків своїх. А паламар дзвонив за душечку своєї старої і за тих ще обидва дзвонили, що вже їх покинули. Тут на землі. Але, що в їх серцях глибоко закарбувались... За Бога й Україну клали свої голови. Єґомосьць за свого сина Олега... Не знати, чи живий він ще. Чи вже пішов до лику тих, що вже в небесних хоромах воскресну пісню співають... А паламар за свого сина Андрія. І за Митрополита нашого Страдника не забули й за інших Єпископів-Ісповідників. І за священиків наших. І за мозок Народу нашого згадали, — за інтеліґенцію. І за його квіти — молодь нашу й діти. І за корінь народу — його селянство. За тих усіх, що в сибірських тайгах померли. А деякі ще й досі свій вік коротають...

(Закінчення буде)

ВСЯ ВЕЛИКОДНЯ ПИСАНКА НА ДОПОМОГОВІ ЦІЛІ ЗУАДКОМІТЕТУ

ПОЖЕРТВИ ВИСИЛАТИ БЕЗПОСЕРЕДНЬО ДО ЗУАДК У ФИЛАДЕЛФІЇ: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, P. O. BOX 1661, PHILADELPHIA 5, Pa.

„ВІДДАЙМО ХВАЛУ ВОСКРЕСЛОМУ!"

СВЯТОЧНЕ ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ СВЯЩЕННОГО СОБОРУ ЄПИСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ЕКЗИЛІ ПЕРЕБУВАЮЧОЇ

Благословенні діти Божої Церкви! В духовному єднанні з усіма Вами віддаймо хвалу Воскреслому. „Цей день, що його створив Господь, радіймо і веселімся". Великий День Пасхи, дивний, світлий, день оновлення душ наших і всього життя нашого, день примирення.

Христос примирив землю з небом. Небо прихилилось до землі. Христос посеред нас. „Очистьмо почування — й побачимо Христа, що сяє неосяжним світлом Воскресення", як і написано: Я вибавлю їх з потали пекла, відкуплю їх від смерти. Де жало твоє, смерте? А ти, пекло, де твоя перемога? (Осія 13:14).

Нехай же наповняться серця наші обновляючої і преображаючої радости Воскресення. Нехай ця радість стане джерелом сили і кріпости для нашої віри в Бога і вірности Святій Його Церкві.

Боже, Ти створив нас для Себе, душа наша і серце стомлені і не знаходять собі спокою, поки не заспокояться в Тобі, — молиться блаженний Августин. Тож до Бога в першу чергу скеровуймо свої думки і любов, до Його Святої Церкви ,в якій Христос звершує наше спасіння.

Особливо в наші дні Православні Українці повинні виявляти свою любов до Бога і відданість Святій Його Церкві, бо ж на наших очах діє спокуса, ворог сіє релігійне спустошення по всьому світі і зокрема в нашій Батьківщині. Навіть підступно, як в Об'явленні св. Івана Богослова, прикривається ім'ям Божим.

Всім вірним, що люблять нашого Спасителя і Господа, всім, що боронять Святу Українську Автокефальну Православну Церкву і служать Їй, всім, що люблять Матір нашу, Боголюбиву Україну і многострадальних людей Її в Батьківщині, состраждуть з ними, що хоронять себе і дітей своїх від зла, нехай пошле Воскреслий Христос Свої багаті милості.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа і любов наша зо всіма Вами!

† Архиєпископ Палладій
† Архиєпископ Ігор

„ШЛЯХ ДО РАДОСТИ ВЕДЕ ЧЕРЕЗ ТЕРПІННЯ"

З АРХИПАСТИРСЬКОГО ВЕЛИКОДНЬОГО ПОСЛАННЯ МИТРОПОЛИТА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В АМЕРИЦІ БОГДАНА

„Свята Східня Православна Церква в час Великодня пригадує своїм дітям одну велику подію з життя нашого Спасителя на землі, а саме Його воскресіння із мертвих. Чудо воскресіння нашого Спасителя, це немов кульмінаційна точка, в якій завершується вся земська діяльність Ісуса Христа. Його воскресіння, це доказ Його Божества, це доказ Його Божого післанництва для здійснення великої місії — відкуплення всього людського роду. Сам факт воскресіння Христа являється для нас історичним фактом, якого невсилі заперечити навіть найбільші вороги. Свята Православна Церква називає Христове Воскресіння „празником празників і торжеством торжеств". Своїм Воскресінням Христос приносить нам велику радість для нашого серця, не раз дуже змученого хвилями життьового моря. Відчути ту радість може тільки той, що через час довшої підготови на протязі Великого Посту зумів належно підготовити себе через Святу Тайну Покаяння та Тайну Святого Причастя. Належна підготова до зустрічі свята Христового Воскресіння — це запорука великої радости, вічного спокою, що його дарує нам Воскреслий Христос. Воскресіння Христа відкидає всі сумніви, зневіру, а приносить нам зміцнення наших духових сил, та ще більше скріплює нашу любов та надію в нашого Спасителя. Та сам факт воскресіння Христа попередили дії страшних терпінь та знущань над нашим Спасителем, попередила страшна Голгота.

Христове Воскресіння ясно вказує нам, що шлях до радости веде через терпіння, а навіть через смерть. Цю відвічну правду подає нам Христос своїм воскресінням.

Вірою в перемогу правди над неправдою мусимо жити ми, мої возлюблені во Христі, що дуже часто вгинаємося під тягаром життьової недолі, терпінь, та нераз проходимо тернистий шлях. Без сильної віри в перемогу правди над неправдою ми не зможемо належно сповнити своєї християнської місії тут на землі. Цією вірою, вірою в перемогу добра над злом, воскресіння над смертю живе сьогодні наш многострадальний український нарід на Рідних Землях, що приніс і зараз приносить великі жертви в обороні святої Церкви Православної, в обороні волі, в обороні свого воскресіння. Вчутися і зрозуміти терпіння нашого народу зможемо тільки тоді, коли ми, що на волі, збудимо в собі не раз оспалу нашу віру, огріємо не раз холодне серце наше, спрямуємо свій зір до Того, що на третій день воскрес із гробу. Тільки Воскресший Спаситель Христос, що Сам переніс терпіння Голготи й славно воскрес, вказує нам ясно, що шлях до нашого воскресіння веде через терпіння, а ці терпіння мають подати нам радість.

В день Воскресіння Христа, нашого Спасителя, кличу я Вас, мої дорогі, возлюблені во Христі, до ще більшої любови між Вами, до ще більшого збереігання заповітів Христових, до ще більшої праці для святої Церкви Православної".

† *Митрополит БОГДАН*

ПАМ'ЯТНИК ЛЕСІ УКРАЇНЦІ

(Інтерв'ю з автором і головою Комітету)

Дня 26-го березня ц. р. в Українському Народному Домі в Ню Йорку Ваш кореспондент мав розмову з маестром Михайлом Черешньовським — творцем пам'ятника Лесі Українки, і п-ні Катериною Мураль — головою Комітету в справі побудови цього пам'ятника і головою 30-го Відділу Союзу Українок Америки. Пам'ятник великої української поетки, 90-річчя з дня народження якої сповнилося в цьому році — вже готовий до відливу, виставлений був для широкого громадського огляду в одній із заль Народного Дому.

Питання: У кого й коли зродилася думка встановити в Клівленді цей пам'ятник?

Пані К. Мураль: Цю думку першою висловила пані Михайлина Ставнича, членкиня 33-го Відділу СУА в 1957 році, а підтримали її гаряче всі наші членкині, які створили Комітет для будови пам'ятника в складі: голова — Катерина Мураль, заступниця голови — Анна Гавриляк, секретарка — Михайлина Ставнича, касирка — П. Баранська і члени Комітету — Євгенія Дубас, Ірина Коцюбинська та п-і Данилович. Багато праці посвятили також адв. О. Малицький і п-і Грушкевич своїми порадами та інтервенціями у місцевої влади.

Питання: Як і де здобули Ви кошти на цей пам'ятник?

П-і К. Мураль: Найбільше коштів прийшло з коляди, а також з імпрез і добровільних пожертв Відділів СУА, Окружного Комітету Відділів УНСоюзу на чолі з п. М. Шмагалою, Українського Робітничого Союзу, Народної Помочі, кредитового товариства „Самопоміч" та церковних сестрицтв. Окрему пожертву прибоцяв український банк „Парма" в Клівленді. При цій нагоді хочу подякувати всім жертводавцям, список яких буде своєчасно опублікований, а зокрема збірщикам - членкиням Союзу Українок Америки, які невтомно працювали над збиранням коштів. Дотепер зібрано їх уже 6.000 долярів, а приблизно стільки ж треба ще зібрати. Я вірю, що українська громада допоможе довершити цю велику справу, висилаючи посильні пожертви на адресу:

M. Stawnycza, 2116 Eglindale Ave., Cleveland, Ohio.

Питання: Коли, думаєте Ви, пам'ятник буде готовий для відкриття?

П-і К. Мураль: Фірма Арт Фавндрі в Ню Йорку обіцяє нам відлити пам'ятник до кінця серпня. Після того він негайно буде перевезений до Клівленду і, сподіваюсь, у вересні цього року урочисто встановлений в українській ділянці Національного Парку.

Після цього Ваш кореспондент звернувся до маестра Михайла Черешньовського з такими питаннями:

— Пане Черешньовський Ваш пам'ятник, який буде чудовою окрасою Національного Парку, напевно достойно оцінять численні відвідувачі не-української національности, а для українців не тільки Клівленду, але й цілої Америки та Канади він буде правдивою гордістю. На Україні, де Леся прожила все своє життя і де вона творила свої невмирущі поезії, на подібний монумент так званий „український уряд" ще не спромігся і навряд чи коли спроможеться. Як довго тривала Ваша праця над цим пам'ятником?

М. Черешньовський: Працював я над ним два з половиною роки, переважно вечорами, у вільні від постійного „джабу" години. Крім того, чимало часу забрали мені попередні проєкти, моделі та інші зв'язані з цим роботи.

Питання: Кожний пам'ятник мусить мати якусь ідею. Яка ідея присвічувала Вам, коли проєктували Ви статую Лесі Українки? Як Ви собі її уявляєте?

М. Черешньовський: Лесю Українку уявляю я собі спокійною, лагідною жінкою, до того ж тяжко хворою. Але сила духа її була величезна. Пам'ятаєте, що сказав про неї Іван Франко? Ось чому представив я її, як, сповнена великої духової сили, ступає вона тихим кроком, так, як ступала в житті, з скромною польовою квіткою в руці, в простому убранні. З усіх її фотографій, які вдалося мені призбирати, я витворив цей її вираз обличчя — сказати б, синтетичний вираз, який найбільше відповідає моїй уяві про цю велику поетку. Кажуть, що обличчя її променює теплом і добрістю. Можливо, але я передусім хотів представити її задивленою в далечінь, задуманою, внутрішньо - зосередженою. Коли я працював над виразом Лесиного обличчя, мені хотілося перенести її живою в наші дні, поставити її серед нас, з нами й нашими думками та болями. А її могутню, променюючу творчість я хотів підкреслити монументальністю самого пам'ятника.

Питання: Як, висловлюючись „технічною мовою", виглядатиме пам'ятник у Клівленді?

М. Черешньовський: Статуя має десять стіп заввишки, виготовлена вона буде в бронзі ясно-зеленого кольору, а стоятиме на ясно-брунатному гранітному п'єдесталі висотою людського зросту. Тлом для статуї буде широке небо, коли дивитися на неї з головної алеї, а провадитимуть до неї з тієї алеї широкі сходи. Вона буде центральною фігурою поміж пам'ятниками Франка, Шевченка і святого князя Володимира — роботи О. Архипенка.

Питання: Як відомо, в первісному задумі Комітету для будови пам'ятника мало бути лише погруддя Лесі Українки. Як дійшло до цього монументального пам'ятника?

М. Черешньовський: Це вже мій „гріх": це я накинув Комітетові клопіт своїми проєктами, один з яких, власне був той, що його тепер зреалізовано. Не зважаючи на те, що здійснення цього проєкту коштує значно дорожче, члени Комітету радо прийняли його і схвалили. Зі свого боку ніяких додаткових гонорарного характеру претенсій Комітетові я не виставляв. Бо найбільшою моєю сатисфакцією є те, що цей пам'ятник стоятиме в тому вигляді, в якому мені хотілося його виконати. А Комітетові я вдячний, що він жертвенною працею допомагає довести до кінця мій задум.

Прощаємося з маестром, дякуємо за інформації пані Мураль. Відходимо з переконанням, що пам'ятник Лесі Українки — новий великий успіх Черешньовського, успіх, який свідчить про невпинний творчий ріст талановитого мистця, про широкий творчий шлях, який перед ним простелився.

В. Д.

Пам'ятник Лесі Українці — роботи скульптора Михайла Черешньовського. Поруч пам'ятника — його автор Михайло Черешньовський (перший зправа), п-ні Катерина Мураль (сидить), голова Комітету в справі побудови цього пам'ятника в Клівленді, і ред. Вячеслав Давиденко.

ЕМІҐРАЦІЙНА КСАНТІППА

Зустрілися український поет і прозаїк, на чужині суці, а я випадково була свідком їхньої розмови.

— А, вітаю з новою збіркою поезій! — вигукнув прозаїк, струшуючи руку поетові.

— Дякую, дякую! — зрадів зворушений поет, і очі йому засвітилися вогнем радости.

Далі потекла розмова на улюблені літературні теми.

Та як би вони високо не літали, але й буденних проблем не можна викинути з життя. Тож упало й таке типове для наших еміґраційних часів питання:

— А ви де працюєте? — спитав прозаїк у поета.

— Не працюю зовсім, — якось нерадо відповів поет. — І, знаєте, вже два роки. Але моя жінка працює, і це дало мені змогу написати й видати цю збірку... Приготував я до друку ще одну, так що ж?

Тут він посмутнів і зідхнув:

— Жінка не хоче дати грошей. „Хто тепер потребує поезій!" — вічно туркоче вона. Люди авта, доми, телевізори купують, а ти киснеш у хаті і поезії пишеш".

Прозаїк не відповів нічого, але вираз його обличчя свідчив про співчуття, немов хотів він сказати: „Розумію, і в мене є жінка!"

„Еміґраційна Ксантіппа!" — майнула в мене думка, і вона, та думка, запровадила мене до твору Л. Коваленко „Ксантіппа". Вона, авторка цього твору, відважилася взяти історичну Ксантіппу в оборону і, щоб цілком принизити Сократа, послала її, на один день на заробітки. Рум'янець сорому покрив би обличчя наших чоловіків за Сократа, якби пані Людмила Коваленко написала це оповідання бодай на чверть сторіччя раніше. А так, що значить один день праці, навіть незвичної супроти безнастанної, інтенсивної „гарівки" теперішніх жінок, право на яку вони собі вибороли з великим трудом не знати навіщо.

А теперішня бабуся, замість сидіти під піччю і плести внукам панчохи, поспішає, узброєна арсеналом косметиків, до праці, конкурує із своєю вісімнадцятилітньою товаришкою праці, видумуючи все нові, чарівні способи на схуднення...

Статистика виказує щораз більше число вдів і лікарі стверджують, що саме рухливість і праця запевняють жінкам довговічність.

Отож, антична Ксантіппа була щасливіша від своїх сучасниць. Тоді вважали, що чоловік мусить утримувати родину, тепер ніхто цим не турбується.

Але зате Сократ нічого не писав, отже й не друкував і не шукав видавців. Він не зуживав паперу, що все витримує (а жінка через те не мусіла резиґнувати з авта, телевізора чи нового капелюха) він одягав свої думки в живі слова і виголошував їх на свіжому повітрі.

Чи Сократ проповідував у кухні чи в спальні, — не дійшло до наших часів. На той випадок вона мала до розпорядимости грецьку вазу, кочергу або традиційні помиї... Сократ тоді вибігав з хати і проповідував найбільше еґоїстичне гасло: „Пізнай себе самого!" замість „Пізнай свою жінку!"

А чим орудує сучасна Ксантіппа? Тим, що не дає чоловікові грошей на видання його творів.

О. Оса

Олег Лисяк

ДІЙСТВО ПРО ЧОЛОВІКА

І знову перед нами містерія Воскресення Того, що, бувши Богом, став чоловіком і прийняв добровільно смерть на те, щоб інші могли жити по смерті вічно. Смерть — найважливіша хвилина в житті людини, кінець початку і початок кінця — смерть, найпевніша правда в дочасному житті...

∵

Літак летить на висоті чотирнадцяти тисяч стіп, як заявляє молоденька красуня у брунатній тісній уніформі стюардеси. Під нами клубляться хмари над озером Ірі, а з -поміж хмар зеленіють час від часу темні води озера, там, далеко внизу. Монотонно гудуть чотири мотори великої „Констелейшен", і мені пригадуються слова, що я їх чув учора на виставі „Дійства про Чоловіка" в Дітройті. Зараз, — як це було? Розгортаю примірник українського перекладу несмертельного твору анонімного автора, мабуть монаха з 14-го сторіччя, і читаю:

„...Не давши остороги, смерть
прийшла.
Коли лише подумаю про те,
на серці млосно так стає.
Мої із обрахунками ще не
готові
книги, але в дванадцять літ
часу
я їх до ладу приведу."

Це реакція головного героя драми, що я її вчора бачив у Дітройті, середньовічної „драми-моралітe", тієї самої, яка в мистецькій обробці Гофманшталя потрясає і опановує глядачів усього світу щороку під час „Фестшпіле" в Зальцбурзі, де ролю Чоловіка виконували найбільші трагіки світу, такі як Моїссі та інші.

Неначе подих свіжого вітру, суворого і потрясаючого у сьогоднішніх цинічних часах, прийшла до нас ця велика середньовічна містерія, яка завдяки перекладачеві і режисерові Зенонові Тарнавському — колишньому співробітникові Блавацького і Бенцаля — та членам новозаложеного Дітройтського Театрального Товариства увійшла в доробок нашого поетичного і театрального мистецтва.

Темою цієї середньовічної драми-містерії є доля людини — кожної людини — „Єдермана" — кожного сторіччя, кожного часу — перед нами, у наших часах і в часах, коли наші надгробні камені розсипляться у порох. Це драма людини, що по неї приходить з Божого наказу — Смерть. Чоловік намагається відкупитися від Смерти, кличе друзів на допомогу, кличе свою Красу, Багатство, Силу, своїх П'ять Змислів — але всі вони в обличчі Смерти відрікаються Чоловіка. Залишаються при ньому лише його Добрі Діла, що підуть з ним аж на Божий Суд — там, де ніщо інше з земських справ не має вже значення. І Чоловік, скріплений сповіддю і покутою, у покутній волосінниці, відходить на суд свого Творця.

Добре сталося, що знайшовся хтось, що відшукав оригінальний старо - англійський текст середньовічного автора, що завдав собі труду перекласти його на нашу мову, ще й до того такою справді високопоетичною, мистецькою мовою. Мова п'єси промовляє переконливо до всіх і примушує під час самої вистави схилити голову і призадуматися над проблемою Чоловіка — проблемою кожного з нас. Якими типовими для людей усіх часів, зокрема наших, є ці слова Чоловіка:

„Здавати обрахунки?
Про це не дуже дбаю я.
I справа ця мені
є легковажна."

Треба сподіватися, що ця драма увійде до репертуару наших театрів і стане традиційною, як і в інших народів.

Всі виконавці дітройтської прапрем'єри — чи був це головний актор Степан Чорній, актор Львівського Драматичного Театру ім. Марії Заньковецької в роках 1944 аж до недавніх часів, який недавно тому прибув до цієї країни з Польщі, чи старий професіонал Микола Кавка з „Заграви", чи Роман Татарський, що грав у закарпатській „Летючій Естраді", чи Василь Барнич, чи молоді адепти сценічного мистецтва, наші студентки і студенти коледжів, які так переконливо володіють сценічною мовою перекладу Зенона Тарнавського — всі вони, так само як і режисер Зенон Тарнавський, стали учасниками великого і незвичайного в нашій дійсності діла: мистецтва „театрум" для самого мистецтва і адоптації великого твору світової драматургії до української скарбниці культури.

∵

Блимають внизу світла великого міста — блакитніють світелка бетонової причальної доріжки. Під нами великий авіопорт — блимає світляний сигнал, що дозволяє вже відперезатися від фотеля. „Як добре, ми прилетіли додому ще раз!" — стверджує, віддихаючи з полегшею, товаришка подорожі.

А мені в ухах дзвенять прочитані перед хвилиною заключні слова „Дійства про Чоловіка", що їх учора ввечері виголошувала перед спущеною вже, після закінчення дії на сцені, молоденька Геня Юрків, що грала ролю Герольда:

„І так кінчається, кінчиться
моральна гра оця,
театрум чоловіка.
Додому ви ідіть у мирі, і
хай з вами завжди буде
Бог."

ЛИСТ ДО РІДНИХ

Мої ж ви рідні,
мої з хреста ізняті
Й покладені в нову
чужу могилу.
Хоч бенькетують
в вашій рідній хаті
Тріюмфом п'яні
вороги завзяті,
Не в них, а в вас
я чую вічну силу.
Прийде момент
і відвалиться плита.
А воїни, озброєні брехнею,
Упадуть ниць;
зніметься правда збита
Скатована, рядном
смертельним вкрита,
Зніметься, встане —
й світ піде за нею.

БОГДАН ЛЕПКИЙ

Новий том Аналів УВАН

Українська Вільна Академія Наук у ЗДА збільшила реєстр своїх наукових публікацій новим томом англомовних „Аналів УВАН" (Том VIII, 1960. Но. 1-2 (25-26). Анали виходять тепер за редакцією, проф. Юрія Шевельова і в новому доброму графічному оформленні, що ставить це видання поруч подібних американських і західньо-европейських публікацій.

На зміст цього тому „Аналів" поза передовою статтею професора Колюмбійського університету Філіппа Е. Мозлі про президента основника УВАН у ЗДА сл. п. Михайла О. Ветухова, складаються головним чином статті з мовознавства. До участи в цьому збірнику притягнено найвидатніших славістів і мовознавців західнього світу — Михайла Самілова, Андре Вейляна, Віктора Свободу, Гуннара Якобсона, Діна Стоддарда, Ґерту Гюттль-Ворт, Бориса О. Унбеґавна, Вероніку М. дю Феу, Моше Альтбауера, Едварда Станкевича, Ервіна Кошмідера й Андре де Вінценна. З українських мовознавців із своїми працями і розвідками в цьому томі виступили Олекса Горбач, Марія Овчаренко, Яків П. Ґурський. Загальніше значення між вміщеними працями мають праці Діна Стоддарда Ворта про фразеологію в Галицько-Волинському Літописі, стаття О. Горбача про Івана Максимовича — забутого українського лексикографа 18-го сторіччя, „Наголос у Франковій поезії" Марії Овчаренко, „Ґенеза патронімічних прізвищ в українській мові" Якова П. Ґурського та інші. Крім згаданих статтей у цьому томі „Аналів" надруковані рецензії Я. Б. Рудницького, П. Ковалева і Юрія Шевельова на нові праці з українського мовознавства, як теж посмертні згадки про Олександра Шульгина, Андрія Коцевалова, Іллю Борщака і Филипа Фрідмана. Завершує збірник хроніка діяльности УВАН у ЗДА за час від 1-го квітня 1959 до 31 березня 1960 року.

Цей восьмий том „Аналів" УВАН у ЗДА треба вітати, як нову тривалої вартости позицію в українській науковій літературі у вільному світі.

бкр

ВЕЛИКОДНІ ІГРИ БІЛЯ БІЛОГО ДОМУ

Традиційна гра дітей з крашанками на травниках Білого Дому. Цей звичай був уведений 1878 року дружиною президента Рутерфорда Гайза.

Т. КУРПІТА

ПІД ГОМІН ДЗВОНІВ

Яке велике і надхненне свято,
Горі імієм стужені серця!
Воскресла з мертвих вічна Правда Ця,
Яку за правду мучено й розп'ято.

Вся книга дій сповнилась до кінця
І встав Христос на згубу Юд, Пилатів,
І спільно з Ним — так кожен мусить встати,
Хто знає біль тернового вінця.

Всесильний Христе! Крізь вогонь і дим
Ми чуєм кроки сонячні й квітучі,
І бачим день у золоті і в мірті...

Над трупом ката стань з лицем святим
І, як колись, промов, Людинолюбче,
Німим серцям:

Не спіть! Чатуйте! Вірте!

Христос Воскрес!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТИ СИМОНА ПЕТЛЮРИ в АМЕРИЦІ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З нагоди ВЕЛИКОДНІХ СВЯТ Світлого

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Головна Управа Центрального Комітету пересилає найкращі побажання, Панові Президентові УНР в екзилі Д-рові С. ВИТВИЦЬКОМУ, Президії УНРади та Виконавчому Органові, Ієрархам Українських Церков і Духівництву, Українському Народові в поневоленій Батьківщині, Українським Організаціям, Установам і Українцям в розсіянні сущим, Дружині Президента УНР св. пам. Андрія Лівицького — Високодостойній пані Марії Лівицькій, Управам Відділів, Уповноваженим і Членам Центрального К-ту С. Петлюри в США та всім Жертводавцям на Фонди при Комітеті.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ГОЛОВНА УПРАВА

УПРАВА НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ім. ШЕВЧЕНКА в ЗДА

із Світлим Празником

ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

шле сердечні вітання членам НТШ, усім добродіям-жертводавцям та опікунам української вільної науки!

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Управа ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКОГО КЛЮБУ *в НЮ ЙОРКУ*

— сердечно вітає —

СВОЇХ ЧЛЕНІВ і ПРИХИЛЬНИКІВ

із

ВЕЛИКОДНІМИ СВЯТАМИ.

ХРИСТОС ВОСКРЕС! *ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!*

З нагоди

ПРАЗНИКА ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

ЯКНАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ

всякого добра та успіхів Шановним Управам Відділів Товариства та усім українським Інженерам

— пересилає —

ГОЛОВНА УПРАВА

Товариства Українських Інженерів Америки

Інж. Роман РОГОЖА, голова — Інж. Теодозій ЗАЗУЛЯ, секретар

РАДІСНИХ СВЯТ

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Удільоцям і Всьому Українському Громадянству Ню Йорку й Околиці

— *бажає* —

Дирекція Українського Народного Дому в НЮ ЙОРКУ

Основника Пласту, д-ра Олександра ТИСОВСЬКОГО, Начального Пластуна СІРОГО ЛЕВА, Головну Пластову Раду, Головну Пластову Булаву, Крайову Пластову Раду, Пласт-Прият і його Кружки у ЗДА, Крайові Пластові Старшини Австралії, Австрії, Арґентини, Канади і Німеччини, всі Пластові Станиці і Групи у ЗДА, як також усіх Пластунів і Пластунок в краю й у всьому світі

— вітає —

З ВОСКРЕСЕННЯМ ХРИСТОВИМ

КРАЙОВА ПЛАСТОВА СТАРШИНА ЗДА

Ольга КУЗЬМОВИЧ, голова — Вячеслав ВИШНЕВСЬКИЙ, секретар

ВЕСЕЛИХ СВЯТ!

Головна Управа Українського Лікарського Товариства в АМЕРИЦІ

— складає —

Шановним Управам Відділів, Членам Т-ва та Всім Українським Лікарям

ЩИРІ ПОБАЖАННЯ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

ЗА ГОЛОВНУ УПРАВУ:

Д-р Богдан МАКАРУШКА, голова — Д-р Іларіон ЧОЛГАН, секретар

ВЕСЕЛИХ та ЩАСЛИВИХ СВЯТ

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

— *бажає* —

Членам та їх Рідним

УПРАВА Об'єднання Американсько-Українських Ветеринарних Лікарів

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Родині, Приятелям та Знайомим

— бажають —

д-р Богдан і Орися Панчуки

НЮАРК, Н. Дж.

НАЙЩИРШІ ПОБАЖАННЯ

з нагоди

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

— *пересилають* —

д-р Володимир і д-р Стефанія ГУК

з Ріднею

НЮАРК, Н. Дж.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Рідні, Друзям і Знайомим

— *бажають* —

д-р Степан, Степанія, Богдар, Святослав і Роман ВОРОХИ та Анна МАНЬОВСЬКА

ВЕСЕЛИХ ВЕЛИКОДНІХ СВЯТ

— *бажає* —

своїй Родині, Приятелям та Знайомим по обох сторонах залізної завіси й порозкиданих по цілому світі, а передусім родинам:

К. КОМИТС (Elizabeth, N. J.);
д-р Я. МИГАЙЧУК (Cleveland, O.);
С. ШГУЛЯК (North Royalton, O.);
д-р ШЕРА-ЦИГАНЮК (New York)
і мойому синові ПАВЛОВІ в Атенах, О.

д-р мед. ЄВГЕН ОМЕЛЬСЬКИЙ

Рідні, Друзям і Знайомим

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

— *бажає* —

д-р Борис Филипчак

з Родиною

Пассейк, Н. Дж. (57 Passaic Ave.)

ВЕСЕЛИХ СВЯТ!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Рідні, Приятелям та Знайомим щирі побажання

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

— *пересилають* —

д-р Богдан, Марія, Христя, Ігор і Оксана Макарушки

Бруклин, Н. Й.

ВЕСЕЛИХ та ЩАСЛИВИХ СВЯТ

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Рідним, Приятелям і Знайомим

— бажають —

д-р Мирон і Ярослава Зарицькі

з Родиною

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Рідним, Приятелям і Шановним Пацієнтам

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

— *бажають* —

д-р дентист М. Крижановський

з Ріднею

В День ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Родині, Знайомим та Пацієнтам

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

— *бажають* —

д-р Остап і Зеня Баран

з Родиною

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Родині, Приятелям та Пацієнтам

З ВОСКРЕСЕННЯМ ХРИСТОВИМ

ВЕСЕЛИХ ТА ЩАСЛИВИХ СВЯТ

— *бажає* —

д-р Мирон Кравчук

з Родиною

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Рідних, Приятелів, Знайомих та Пацієнтів

— *вітає* —

ІЗ ВОСКРЕСЕННЯМ ХРИСТОВИМ

д-р Зіновій Штокалко

у Ню Йорку.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Вітаємо Рідню, Приятелів та Знайомих із Празником

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

д-р Олександер і Ярослава Ґудзяки

із сином БОРИСОМ

Нашим Найдорожчим, Друзям і Приятелям по цей і тамтой бік Океану пересилають цією дорогою наші найсердечніші побажання

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

д-р РОМАН і СОФІЯ КРИШТАЛЬСЬКІ

Дорогим Рідним, Приятелям і Знайомим

СВЯТОЧНІ ПОБАЖАННЯ

Всього Добра з Великоднім Привітом

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

— шле —

д-р Володимир Прокопович

Дітройт, Мишиген

Рідним, Приятелям та Знайомим

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

— *бажає* —

д-р Богдан Олесницький

з Родиною

Нюарк, Н. Дж.

Дорогим Приятелям та Знайомим

щире

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

— *пересилають* —

д-р Ярослав і Христина Воєвідка

З ВОСКРЕСЕННЯМ ХРИСТОВИМ

ВЕСЕЛИХ ТА ЩАСЛИВИХ СВЯТ

Рідні, Пацієнтам та Знайомим

— *бажає* —

д-р Григорій Явний

з Родиною

Рідні, Друзям і Знайомим

НАЙЩИРШІ ПОБАЖАННЯ

з нагоди Свят

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

— *пересилають* —

д-р Юрій і Віра Кушнірі

з Родиною

ЛІКАР - ДЕНТИСТ

д-р Надія Теребус-Кмета

НЮ ЙОРК — 243 Іст 14-та вул.
Тел. AL 4-0010

— *бажає* —

всім своїм Приятелям і Знайомим

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

Рідним, Приятелям, Знайомим та всім Пластовим Друзям щире

— *засилають* —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Ольга і д-р Микола Кузьмовичі

С. Ю. Процюк

ДО ПИТАННЯ ЗАСНУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ АКАДЕМІЇ НАУК

Одним із негативів сучасної окупації України є те, що в ній досьогодні не насвітлено історії найповажнішої нашої наукової установи — Академії Наук. Тимто треба вважати великою заслугою нашого історика - сеньйора Н. Полонської - Василенко, що в 1955-1958 рр. опублікувала нарис історії Української Академії Наук (виданий у двох частинах Інститутом для дослідження СССР в Мюнхені). На жаль, цей нарис видано дуже малим тиражем, його першої частини майже неможливо дістати ,і тому українська редакція видань згаданого Інституту обіцює в передмові до другої частини нарису виготувати перевидання нарису в одному томі, та закликає читачів надсилати свої завваження та примітки. Ми дещо сумніваємось, чи вдається Інститутові здійснити свою обітницю. Нам видається, що цю справу приспали. Уже сам факт, що між випуском першої та другої частин нарису минуло більше як три роки, позначився некорисно на виданні; з моменту ж випуску другої частини минуло теж уже коло трьох років, а обіцяне нове видання нарису історії Української Академії Наук, об'єднуюче дві частині разом, так і не появилось. А тим часом пренумератори видань Інституту одержали якраз на початку березня ц. р. повідомлення ,що „ізза реорганізації Інституту припиниться в ньому видання „Українських Збірників", і справа випуску нової версії книги проф. Полонської - Василенко знайшлась у глухому куті.

Добре сталось, що проф. Полонська - Василенко змогла принаймні в останньому із вгорі згаданих Збірників Інституту (Но. 17, 1960, стор, 46-51) дати нові дані щодо обставин постання Академії Наук. Як у своєму нарисі історії Академії (част. 1-ша, ст. 9-18), так і в новій статті проф. Полонська - Василенко показує на базі цитат нових совєтських публікацій, як безсоромно фальшуються у СССР дані про постання Академії, як без жадні[illegible]ської основи говориться там зараз про те, що Академія постала дякуючи „піклуванню радянської влади" у 1919 р. Документи й першоджерела опрокидують повністю ці неграмотні совєтські твердження, які надобавок тягнуть за собою ряд інших грубих фальшувань, наприклад у біографіях учених Академії, роблять неясними . ряд епізодів діяльности Академії.

Нам видається, що тут треба ввести деякі уточнення щодо сучасних совєтських фальшувань. Треба підкреслити в першу чергу, що ці фальшування введені, були в повному маштабі власне вже після 2-гої світової війни, мабуть як чергова ланка нового суцільного наступу Москви на Україну в 1947/48 р. Проф. Полонська - Василенко приводить ряд документів та авторитетних свідчень про заснування Академії в листопаді 1918 р., в тому і такі, як наприклад свідчення М. Грушевського з 1925 р. (журнал „Україна", 1925, Но. 1—2, ст. 217), який хоч і дуже не любив гетьманської влади, то все таки підкреслював, що Академію Наук створено декретом уряду гетьмана Скоропадського. Проте ми розпоряджаємо багато пізнішими, таки совєтськими свідченнями цього факту, і жалко, що в нарисі історії А. Н. їх не приведено. Ми маємо тут на увазі дуже голосну в один час доповідь та заключне слово акад. В. П. Затонського (він же був тоді всесильним наркомом освіти УРСР) на січневій сесії ВУАН в 1934. Проф. Полонська-Василенко згадує про цю промову Затонського (част. 2-га Нарису, ст. 34), але її деталів не подає. Цю доповідь видавництво ВУАН і надрукувало брошурою під промовистим заголовком: „Національне будівництво і боротьба проти націоналізму". На 24-тій ст. читаємо в ній таке: „Тепер звичайно, не те, що було в минулому ВУАН. На перше місце вийшов І. відділ (математично-природничий, наша примітка, С. П.). Ми вважаємо, що це велике досягнення тому, що ВУАН, коли утворювалась за гетьманських часів і в пізніші роки свого існування, скупчувала свою увагу переважно на т. зв. „українистиці". На ст. 46-тій знаходимо далі ще такий абзац промови Затонського: „Академік Корчак - Чепурківський тут пригадував, який стан Академії Наук був раніше, коли ми її одержали в спадщині від гетьманщини. Частина тодішнього складу Академії досить підозріло ставилася до диктатури пролетаріяту. Це справді було. Невірно, звичайно було б казати, що вся інтеліґенція, кожний інтеліґент зокрема, який вийшов не з пролетарських шарів, ставився вороже до нас на початку революції. Але буде вірно, що значна частина науковців не зразу повірила пролетарській революції, не зразу перейшла на наш бік". Тут, як бачимо, Затонський говорить не тільки про факт виникнення Академії при гетьмані, але й відповідає частково на реторичне питання проф. Полонської-Василенко (її стаття в „Укр. Збірнику", Но. 17) щодо того, як це склалось, що в Академії Наук, яка за фальшивими совєтськими сьогоднішніми даними мала б бути твором радянської влади, не було до 1927 р. ані одного члена-комуніста, і чому тоді власне радянська влада виступала ввесь час проти Академії.

Хотілося б ще теж сказати, що совєтських фальсифікаторів сьогодні ніяк не турбує те, що дякуючи своїм фальшуванням вони попадають інколи, як згадує проф. Полонська - Василенко, в ніякове становище. У совєтській практиці є така маса потворних фальшувань, що одне більше, чи одне менше не багато мабуть значить. До речі не виключене, що при сьогочасній еквілібристиці совєтської політики теза Затонського із 1934 р. знайде знову якесь своє офіційне висловлення. Затонський же ж зараз, як большевицький діяч, „регабілітований". Правда, регабілітовано його лише частково, насамперед його діяльність в періоді творення совєтської влади в Україні; його ж діяльність в 30-тих рр. є промовчуваною, його праці є ще надалі виключені з бібліотек у СРСР. (гл. передмову проф. Решетара до книги Григорія Костюка: Stalinist Rule in the Ukraine, Praeger, N.Y., 1960).

Крім епізоду виникнення Академії, який власне для нас є зовсім ясним, не дивлячись на всі нові совєтські фальшування, ми все таки маємо в історії Академії різні інші „неясні" епізоди, про які нам небагато відомо. Тут належать наприклад обставини загибелі академіків М. Г. Світальського, А. Ю. Кримського, К. О. Студинського. Тут ми мусимо зарахувати далі, не зважаючи на появу багатьох публікацій на еміґрації, обставини нищення Академії, особливо в 1934 38 рр. Обставини виникнення та діяльности „науковців - політруків" в Академії не проаналізовані достатньо, спроби висвітлити цю неясну сторінку історії Академії є незадовільними. Крім таких людей як Є. С. Шабльовський, про якого пише проф. Полонська - Василенко, громив наші академічні установи теж наприклад Ф. Козубовський (гл. його працю „Буржуазна історія матеріяльної культури на послугах фашизму", ВУАН, Київ, 1934), А. І. Козаченко (погромницькі статті в „Архіві Радянської України" за 1932 р.), С. С. Каган (жорстокий напад на Ю. Корчак - Чепурківського, „Праці Інституту Демографії УАН", том XII, 1937), і багато інших. Багато з них пізніше самі постраждали, але феномен їх виступів чекає досліджения. Це ж бо були дорослі і освічені люди, і вони знали, що їх погромницькі виступи були не якоюсь „науковою дискусією", а були прямою прелюдією, підставою фізичного знищення критикованих діячів науки, були виправданням знищення українських заслужених наукових установ. У писаннях і виступах цих людей ми бачимо щоправда виразні сліди офіційного натиску на них, але часто можна найти і вийняткову, необґрунтовану запопадливість і одкрите бажання „іти в ногу" з вимогами окупанщини. Нам видається, що з'ясування епізодів 1934-1938 рр. допоможе нам викрити генезу й мотиви деяких нездорових явищ і на еміґрації, коли то наші науковці не завжди вміють вмістити свої прямування в програму завдань української науки.

У ВЕЛИКУ НЕДІЛЮ

Запаліть святе багаття!
Рано-вранці вдарте в дзвін,
Щоб дрижала пітьма з жаху —
Бо ось-ось Воскресне Він!

Побудіть по сірих хатах
Всіх, що спати вже лягли —
Всіх, що сумнів в них, мов квіти,
І кажіть: „Вставайте ви!"

Покажіть їм це багаття,
Що проясню́є ось тьму:
— Хай чувають — всі готові!
— Хай проснуться з того сну!

Всіх при вогнищі збирайте!
Всі хай чують, як б'є дзвін!
Всі хай будуть і хай ждуть всі —
Бо ось-ось Воскресне Він!

Анатоль КУРДИДИК

В містечку Бе Ст. Пол (Квебек, Канада), що відоме читачам „Свободи" з дописів про українсько-французьку гірничу компанію „Контінентал Тітаніюм Корпорейшен", дві дівчинки, Мадлен Фізет та Дануся Звонок, здобули першу нагороду за прекрасні українські народні строї з нагоди маскаради-карнавалу на леді. — *С. З.*

Поклін Шевченкові в сторіччя його смерти в Байоні, Н. Дж.

Заходом 16-го Відділу Організації Чотирьох Свобід України українська громада в Байоні вшанувала пам'ять Тараса Шевченка у сторіччя його смерти ювілейним концертом, що відбувся 26-го березня в залі Українського Народного Дому.

Перед початком концерту наспіла до нас сумна і болюча для усіх вістка про передчасну, трагічну смерть Президента Українського Конґресового Комітету Америки і Голови Українського Народного Союзу, — п. Дмитра Галичина.

По відспіванні американського гимну хором ООЧСУ „Гомін", п. Мирон Сірий, голова місцевого Відділу ООЧСУ, відкриваючи Свято, подав до відома присутнім трагічну вістку про несподівану смерть Президента УККА та головного предсідника Українського Народного Союзу п. Дмитра Галичина, та попросив присутніх повстанням з місць та однохвилинною мовчанкою вшанувати його світлу пам'ять.

Присутній на Святі ассемблимен та член Святкового Комітету, п. Віліям Мартин виголосив вичерпну доповідь англійською мовою.

На програму Концерту склались виступи хору ООЧСУ „Гомін", під орудою п. Миколи Кормелюка, який відспівав „Заповіт", „Могила", „Косарі" та „Гамалія". Деклямації виконали діти Рідної Школи: Михайло Шкодин — „Мені тринадцятий минало", Оленка Чиж — „Українське село", Олеся Вінтонів і Роман Кормелюк — „Сонце України", Галина Згоба — „Мово рідна".

Святочну доповідь виголосив Зиновій Сірий, культ.-освітній референт місцевого Відділу ООЧСУ.

На кінець звернувся до присутніх із закликом жертвувати на будову пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашинґтоні.

Весь дохід із свята призначено на будову пам'ятника.

Н. В.

Програма Товариства ім. Джана Бирча

Вашинґтон. — В пресі, радіо і в Конґресі говориться про діяльність Товариства ім. Джана Бирча та обговорюється його програму, яка знаходиться в книжці засновника цієї організації Роберта Велча під назвою „Синя книжка". Це Товариство є правого напрямку. Воно гостро виступає проти комунізму, але при тому хоче скасувати прибутковий податок, судити головного суддю Найвищого Суду ЗДА Ірла Ворена, викинути з церков евангельські правди про соціяльну справедливість між людьми, скасувати допомогу закордонові та підтримку ЗДА для НАТО. Це Товариство виступає проти комуністів, але, одночасно домагається, щоб ЗДА вели таку політику, з якої користали б комуністи, бо після виходу ЗДА з Об'єднаних Націй там верховодили б комуністи, і з ліквідації американської допомоги закордонові скористала б комуністична Москва. Капітан Джан Бирч був перед війною місіонарем в Китаю, а під час війни працював в розвідці, і його вбили китайські комуністи у віці 27-ох років. Він був два рази відзначений.

● Армія плянує не висилати до Німеччини тих вояків, які мають численні родини, щоб зменшити кошти утримування цих родин за кордоном. Це зарядження відноситься до 63,433 офіцерів, підстаршин і вояків та до 300,000 членів їхніх родин. Втримання однієї дивізії за кордоном коштує $120 мільйонів, а в ЗДА $96 мільйонів.

Рочестер у поклоні Шевченкові

Заходом місцевих українських організацій, об'єднаних за ініціятивою тутешнього Відділу УККА, відбувся 19-го березня, Шевченківський концерт, присвячений столітнім роковинам смерти Поета-Пророка. Святкування, що до нього готовилася пильно українська громада від довшого часу, проведено в репрезентативній залі Істман Театру. Взяло в ньому участь коло 1500 осіб.

Учасники одержали чепурно видану книжечку, в якій поміщено дві статті про Тараса Шевченка в українській і англійській мовах, програму концерту, список організацій, що спонзорували концерт, та список фірм та громадян, які своїми пожертвами причинилися до видання тієї книжечки. Віньєту її зладила пані Ярослава Стеців. Виданням її займався окремий комітет, до якого входили пп. Федір Федоренко, Дмитро Бездух, Петро Дзюба, Василь Татиґа — як члени та п. Василь Гусар — як голова.

Концерт за прийнятим у цій країні звичаєм розпочався американським гимном, що його відспівав Український Національний Хор, який виступив у силі шістьдесяти співаків. Після „Заповіту" виступив із словом в англійській мові голова місцевого Відділу УККА, адв. В Андрушин. Про тяжкий життєвий шлях поета та його безмірні заслуги для України говорив він із запалом, що помітно передався слухачам. Тим проклав для англомовних учасників концерту, необізнаних із Шевченком, до певної міри міст для відчуття мистецької частини імпрези, зложеної із композицій до творів поета. Доповідь в українській мові виголосив д-р Микола Гадзінський, професор Рочестерського Технологічного Інституту. Говорив він про чудодійну силу Шевченкового поетичного слова, що воскресивши славне минуле України, збудило її поневолений нарід та порвало його до боротьби за визволення. Старанно опрацьована тема, постава доповідача та його серіозний, переконливий тон з'єднали відразу увагу слухачів, які нагородили його рясними оплесками.

Потім виступив заступник мера міста п. Джозеф Фарбо, що відчитав підписану мером Пітером Беррі проклямацію, якою проголошено в Рочестері рік 1961 — Роком Шевченка. Виступ п. Дж. Фарбо не був передбачений у програмі та став приємною несподіванкою для зібраних величників Шевченка, які повітали проклямацію бурхливими оплесками.

Після прочитання проклямації слідувало баритонове сольо Зенона М'ягкого, який виконав пісні Лисенка до Шевченкових слів „Косар", „Огні горять" та Нижанківського „Минули літа молодії"; пані Анна Парута і Марія Климців, знані на терені Рочестеру із своїх виступів у національно-громадських імпрезах, виконали дует „Така її доля" і „Реве та стогне"; відома концертова та драматична співачка п-ні Галина Колодуб-Тимочко відспівала Фоменка „Тече вода в синє море", Лисенка „Плавай, плавай лебедоньку" та поза програмою Левітова „Вже сходить зоря вечоровая". Після класичного балету „Катерина", що його майстерно виведи п-нна Леся Білошицька і п. Ярослав Заварихин, хор СУМА під батутою п. Івана Стеця, виконавши „Думи мої", „Літа орел", і „Садок вишневий коло хати" з сольо п-ні Марії Данилишин, закінчив першу частину концерту.

У другій частині господарями сцени стали мистці суміжньої Канади й Боффало. Виповнив її виступ Григорія Ярошевича-Манька, співака Київської Опери, що відспівав Лисенка „Молітеся", „Ой Дніпре, мій Дніпре" (до слів Шевченка) та пісню з часів Б. Хмельницького „Ой чого ж ти, Дніпре-Батьку сизокрилий", на додаток; сольоспів п-ні Стефанії Федчук, співачки Французької та Люксембурської опери, що виконала „Нема мені порадоньки" Вахняника, „Нащо мені чорні брови" Лопатинського та на додаток „Любіть Україну" Фоменка. Потім пішов жвавий „Український народний танок" у виконанні п-нни Лесі Білошицької та п. Ярослава Заварихина. Дальші точки, визначені програмою, підлягли перестановці; треба признати — дуже корисній, якщо брати до уваги потребу досягнення належної ефективности. Після дуету „За сонцем хмаронька пливе" (Шевченко-Кропивницький), виконаного п-ею Стефанією Федчук і п. Григор'єм Ярошевичем-Маньком, та кантати „Б'ють пороги" (Шевченко-Лазидовський) відспіваної Українським Національним Хором слідувала деклямація Шевченкового „Осії Глава XIV" у виконанні артистки п-ні Ірини Лаврівської. Останні три точки зв'язалися тематично напрочуд добре. Віра в перемогу правди й світла, що каже серед тьми сподіватися ранку, що не дозволяє полягти славі, знайшла свій екстатичний вираз у тому, що „правда оживе, натхне, накличе, нажене... слово нове і люд окрадений спасе..." Прегарна деклямація п-ні Ірини Лаврівської була високомистецьким завершенням тієї партії програми. Заля вислухала її, застигнувши в безруху.

В останній відслоні з'явився Український Національний Хор у товаристві інших виконавців програми. Коли хористи посередині розступилися, в глибині сцени під портретом Шевченка глядачі побачили гурток дітей, що читають „Кобзаря". Могутнім „Ще не вмерла Україна", що його за хором і артистами підхопила заля, закінчено концерт.

Сольові й хорові частини програми знайшли живий відгомін серед присутніх, про що свідчили додаткові виступи. На жаль, через некомпетентність у ділянці музикології не можемо подати їх фахової оцінки.

Музичний супровід солістам належав п-ні Антоніні Ярошевич, концертмайстрові Київської Опери. Диригент Українського Національного Хору — п. Ярослав Матковський. Музичний супровід Українського Національного Хору належав п-ні Ірині Костинюк. Музичний супровід дуету виконала п-ні Софія Майкович. Мистецький провід концерту спочивав у досвідчених руках п-ні Аполінарії Барвінок-Карабиневич, яка поклала дуже багато труду для його приготування. Мистецьке оформлення сцени — п-ні Ірина Твердохліб. Концерт треба вважати зовсім вдалою імпрезою, яка виправдала себе і морально, і матеріяльно.

О. М.

Д-Р ЯР СЛАВУТИЧ В ІТАЛІЇ

Заходами українських організацій, під патронатом едмонтонського відділу КУК, та окремих жертовних осіб, меценатів української науки й культури, д-р Яр Славутич, професор Албертського університету, відлетів 31 березня до Флоренції в Італії на Міжнародний Конгрес Назвознавців. На Конгресі, що відбувається від 3 до 9 квітня, д-р Яр Славутич прочитає доповідь про українські прізвища в порівнянні з іншими слов'янськими.

Н

Представники Українських Спортових Товариств Канади і Америки відбули перші наради

Ню Йорк. — Представники Українських Спортових Товариств Канади і Америки (схід) відбули тут 25 березня в приміщенні УСК-у перші свої наради, розглянувши цілий ряд актуальних спортових проблем, головно справи футбольних ланок, стан наших футб. репрезентацій. Організатором з'їзду була Крайова Делеґатура УСЦАК на Канаду, голова якої п. Я. Хостіль проводив цими нарадами. Заступлені на з'їзді були слідуючі Спортові Товариства: СТ „Україна" — Торонто, УСТ „Тризуб" — Торонто, УСТ „Тризуб" — Филаделфія, УСК — Ню Йорк, УСТ „Чорноморська Січ" — Нюарк і КЛК — Ню Йорк, разом тринадцять делеґатів.

Найбільше уваги віддано справі так зв. „професіоналізму" наших футбольних репрезентацій в поодиноких теренах діяння. Про жахливі наслідки відходу від аматорства до професіоналізму наших футбольних репрезентацій в Канаді звітували представники „Тризуба" і „України" з Торонта. Як воно виходить з цих звітів, наші Спортові Товариства в Канаді не тільки що закінчили минулорічний сезон з величезними дефіцитами від 7 до 10 тисяч долярів, але, ще гірше та важніше, не можуть відбути українських першенських турнірів через неможливість виставити чисто українських репрезентацій!

В дальшому порядку нарад продискутовано справи співпраці між Товариствами, та справу спортових імпрез в Шевченківському році.

Наради проходили і закінчились в дружній атмосфері з надією на дальші подібні, ще кращі зустрічі.

Омелян Твардовський

Бомба перед Паризькою біржою поранила 30 осіб — в Альжирі далі бої

Париж. — У вівторок 4-го квітня, зараз після закриття операцій на паризькій біржі, вибухла перед її будинком сильна бомба, яка поранила 30 осіб, головно осколками від вибитих шиб. У будинку біржі не залишилась ніодна шиба, таксамо сотні вікон вибиті в довкільних домах. Загально цей атентат приписують правим французьким колам, які актами терору протестують проти заплянованих французько-арабських переговорів над майбутністю Альжиру. Тим часом у самому Альжирі, після короткого періоду тиші, знову розпалилась партизанська війна, яка впродовж тижня потягла за собою коло десятка смертних жертв. Справа переговорів повисла в повітрі, бо французький уряд покищо не зареаґував на заяву революційного екзильного тимчасового уряду Альжиру, що він не вишле своїх делегатів на переговори поки Франція не з'ясує, що вона не буде переговорювати на рівній базі з ним, отже альжирським урядом, та іншими меншими групами альжирських арабів.

Тисячі чорних конголійців атакували військо ОН в столиці Катанги

Елізабетвіль. — Тисячі конголійських муринів з диким вереском, вимахуючи довгими ножами, кинулись на відділ шведських вояків на летовищі в Елізабетвілі, столиці провінції Катанги, відгукнувшись на заклик тамошнього президента Мойсе Чомбе, що зажадав від місії Об'єднаних Націй повернути під його суверенне управління те летовище. Між командуванням війська Об'єднаних Націй і Чомбе прийшло швидко до порозуміння на базі спільного управління летовищем, але зворохоблені маси чорних не знали про це і зайняли супроти війська Об'єднаних Націй та службовиків ОН найбільш вороже становище. Відділ шведів забарикадувався в будинку летовища, що його мурини обкидали градом каміння. Вони зірвали й подерли на клапті прапор Об'єднаних Націй. Щойно наспілі сильні відділи катанґського війська, яке стоїть під командуванням бельгійських старшин, завело порядок. Тим часом в столиці провінції Орієнталь посередник від центрального конголійського уряду Клофас Камітату перевів розмови з тамошнім комуністичним ватажком Ґізенґою переконуючи його, щоб він включився в розмови про реорганізацію адміністраційно-устроєвої системи Конґа на базі федерації. Камітату вернувся вже до столиці Конґа Леопольдвілю — невідомо із якими вислідами.

Сенатор Ґолдвотер вірить у перемогу консерватистів в 1962 році

Вашингтон. — 52-річний сенатор республіканець з Арізони Беррі Голдвотер заявив що всі познаки вказують на те, що в найближчих конґресових виборах в 1962-му році переможуть консервативні елементи, і в 1964-му виграє вибори республіканський кандидат, який не буде таким консерватистом, як він сам (Голдвотер), але буде близький до консерватистів. На думку цього сенатора республіканці не виграли ніодних виборів від 1928-го року, коли президентом став Герберт Гувер. В 1946-му році Республіканська партія виграла була вибори тільки тому, що виборці мали вже забагато демократичної більшости у Конґресі. В 1952 і 1956 роках виграв вибори Айзенгавер, а не республіканці. В 1960-му році хоч програв вибори Ніксон, то республіканці здобули 300 нових постів в стейтових лігіслятурах, два губернаторські пости, два сенаторські становища і 21 становище в Палаті Репрезентантів. Ця тенденція буде і в 1962-му році, і це запевнить перемогу республіканському кандидатові на президента в 1964-му році. На думку сен. Голдвотера Рокефеллер є в кориснішому становищі, як Ніксон бо Рокефеллер займає становище губернатора Ню Йорку, а Ніксон є приватною людиною. Якщо Ніксон схоче кандидувати на президента в році 1964-му, то мусить в 1962-му здобути пост губернатора Каліфорнії. Голдвотер є найпопулярнішим сенатором. Він денно дістає від 500 до 600 листів і по 20 до 30 запрошень промовляти в різних місцевостях.

● Крайове бюро економічних дослідів дістало $75,000 від Корпорації Карнеґі в Ню Йорку, щоб перевести досліди, чи виплачуються видатки на освіту. Бюро братиме до уваги видатки студентів, стейтів, федерального уряду, добродійних установ та міських управ на освіту, бо хоче ствердити наскільки виплачуються „інвестиції" в освіту і вишкіл американців до праці.

Зі Спорту

ВДАЛИЙ РЕВАНЖ ЧОРНОМОРСЬКОЇ СІЧІ НЮАРК

Ню Бронсвік Мадяри — Чорноморська Січ 2:4 (0:1)

Нюарк 26-го березня. — Дванадцяті першенські змагання Чорноморці вирішили в свою користь, осягнувши дотепер рекорд 12-гор 9-1-2, 20;4 точок, та імпозантне відношення воріт 55:18.

Після цієї перемоги Чорн. Січ провадить різницею 4-точок в дивізії південь.

Щодо самої гри то наша дружина зарепрезентувала себе знаменито, поминувши початкову нервовість, головно нашої дефензиви. Добра співпраця, скорі акції, та мудре використання догідних ситуацій разом з жертвенністю змагунів були важливими чинниками, через які технічно кращі мадяри зазнали несподіваної втрати дальших двох точок.

В першій півгрі Чорн. Січ провадила 1:0, що його здобув М. Гура. Вирівнання противник здобув щойно в 57-ій хвилині, після чого „січовики" тимчасово втратили ініціятиву, а через це і чергові ворота 2:1.

В 69-ій хв. наш молодий центровик М. Гура в гарній акції під воротами мадярів прекрасно стріляв свої другі ворота гри — вирівнання 2:2. Від того часу Чорн. Січ перебрала ініціятиву, яку вповні використав наш напад, здобуваючи дальших двоє воріт зі стрілів Паука і Шпона. Таким чином „Чорноморці" гідно зреванжувалися мадярам за попередню програну 3:2, що є одинокою програною нашої дружини в цьому році.

Склад Чорн. Січі: П. Бенедетті, Р. Презимірський, А. Жолудко, О. Дуткевич, В. Кадоба II, Б. Марчук, З. Шпон, П. Луценко, М. Гура, Е. Кірали, Т. Паук, І. Саварин і Гарловський.

Готші (учні) — Чорн. Січ (учні) — 1:1.

О. Твардовський

Число безробітних зменшилося а число затруднених збільшилося

Вашингтон. — Статистичне бюро департаменту праці повідомляє, що в місяці березні ц. р. число безробітних зменшилося на 200,000, а число затруднених збільшилося на 600,000. Та все ж таки число безробітних у березні було рекордово високе і виносило 5,594,000, що є найбільшим числом в повоєнних роках для цього місяця. Департамент праці стверджує той парадокс, що в березні цього року було рекордово високе число затруднених, яке виносило 65,516,000. Департамент праці турбується тим, що все ще на кожну тисячку робітних сил в цій країні аж 77 осіб шукає праці. Заступник асистента секретаря праці Сеймор Волфбейн стверджує, що внаслідок автоматизації праці число безробітних може бути високе навіть і тоді, коли скінчиться економічна рецесія. Робітники втрачають працю, бо їх заступають машини в фабриках. Цю проблему мусять розв'язувати разом уряд, підприємці і представники робітництва.

Христос Воскрес!

Зі Світлим Празником
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
вітають
Друзів, Приятелів і Знайомих
Антиза, Іван і Богдан ВАСИЛИШИНИ

З Воскресінням Христовим
щиро вітаємо
Нашу Родину, Приятелів та Знайомих Великоднім привітом
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Оксана, Орест, Юрко і Константин КЛЮФАСИ

РАДІСНИХ та ЩАСЛИВИХ СВЯТ
Воскресення Христового
Рідні, Друзям та Знайомим
бажають
Євгенія й Андрій РАТИЧІ

ВЕСЕЛИХ і ЩАСЛИВИХ СВЯТ
Христового Воскресення
Рідним, Приятелям і Знайомим
бажають
д-р Сава й Анна НИКИФОРЯКИ і Степанія КРУШЕЛЬНИЦЬКА

З нагоди
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
Родині, Приятелям і Знайомим
ВЕСЕЛИХ та ЩАСЛИВИХ СВЯТ
бажають
Івон і Марія ГОЛУБОВИЧІ та Ляріса, Дмитро, Роксоляна і Ростислав ПЕНЦАКИ

Рідні, Приятелям і Друзям
по цей й той бік Океану
шлю, своє палке
Великоднє привітання
„ХРИСТОС ВОСКРЕС!"
„ВОСКРЕСНЕ УКРАЇНА!"
ЮШКЕВИЧ Роман

Великодній привіт
„ХРИСТОС ВОСКРЕС"
і щирі побажання
Родині, Приятелям і Знайомим
пересилають
Степан і Марія ГАВРИЩУКИ

Найкращі побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
пересилають
Рідні, Приятелям і Знайомим
І. ДЕРЕШ
Л. й З. КОЗАКИ
В. й Є. ШИПАНЛИ з дітьми

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
Рідні, Друзям та Знайомим
— бажають —
Юліян і Маруся САВЧАКИ з синами

ВЕСЕЛИХ та ЩАСЛИВИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
Рідні, Друзям та Знайомим
— бажають —
Інж. Іван, Люба і Юрчик ТУРЯНСЬКІ

Рідні, Приятелям і Знайомим
пересилаємо
щирі побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ.
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Марія, Омелян, Ірина та Володимир ОМЕЦІНСЬКІ

Рідні, Друзям і Знайомим
в День Світлого Празника
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
бажають
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
Петро ВОЙНОВСЬКИЙ з Ріднею

З Воскресінням Христовим
вітаємо
Рідню, Приятелів і Знайомих
радісним
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
та бажаємо
ЩАСЛИВИХ СВЯТ!
Ярослава, Ярослав, Марко і Роман БУКАЧЕВСЬКІ

Рідним, Друзям та Знайомим
з нагоди
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
бажають
всього найкращого
Анна і Емануїл ПРИТУЛА з Родиною
ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З Воскресінням Христовим
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
Родині, Приятелям і Знайомим
бажають
Галина і Микола ЗАХАРКІВ
145-48, 107th Ave., Jamaica 35, N. Y.

З Воскресінням Христовим
Рідні, Приятелям і Знайомим
щиро-сердечні побажання
ВЕСЕЛИХ та ЩАСЛИВИХ СВЯТ
пересилає
Ангела ТАЛАН

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
Воскресення Христового
Рідні, Друзям і Знайомим
— бажають —
Е. і С. ФЕРЕНЦЕВИЧІ
з дітьми і внуками

Із Святами
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
Родині, Приятелям і Знайомим
— бажають —
Ярослава і Остап ОЛЕСНИЦЬКІ з Синами

РАДІСНИХ СВЯТ
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
Рідні, Приятелям і Знайомим
— бажає —
Михайло ЛИСОГІР

ВЕСЕЛИХ та ЩАСЛИВИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
Рідні, Друзям та Знайомим
— бажають —
Василь, Богуслава, Василько і Оленка ГНАТІВ

Із Святами
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
РАДІСНИХ СВЯТ
Родині, Приятелям і Знайомим
— бажають —
Ірина, Роман і Вікторчик ЛАПИЧАКИ
Ольга і Микола СТАХОВСЬКІ

Родині, Приятелям і Знайомим
РАДІСНИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
— бажають —
Марія, Богдан і Ярина ТУРКО

Родину, Приятелів і Знайомих
— вітаємо —
з Празником *Христового Воскресення*
і бажаємо Їм всього Добра
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Марія КОЦКО
Ольга, Володимир, Микола і Мартуся ДАРМОХВАЛИ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
Всій Родині, Приятелям і Знайомим
бажають
Марія і Василь САДІВНИКИ та Христина і Богданна БЛАЖЕНКО

Всім
Друзям, Рідним та Знайомим
щиро-сердечні побажання
з днем Світлого
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
від
Олена і Амврозій МАРУНЕНКО
Bethlehem, 1273 Deschler Str.

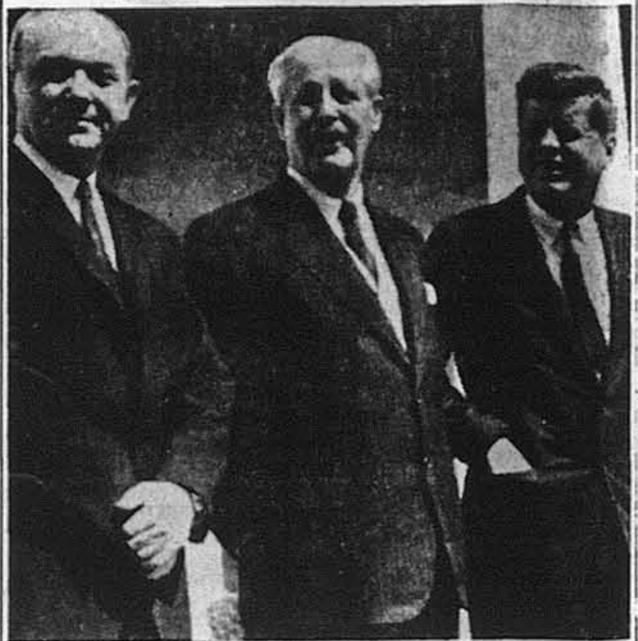
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
Рідним, Друзям та Знайомим
бажає
І. ЦАПАР з Родиною

У Світлий День
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
складаємо
найщиріші побажання
Родині та Знайомим
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Ернестина та Григорій УКРАЇНСЬКІ

З Воскресінням Христовим
всього найкращого
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
Рідні, Приятелям та Знайомим
бажають
Віра, Володимир і Дарія СУШКІВ
111 Est 7th St., N. Y. 9, N. Y.

БЛАГОСЛОВЕННИХ СВЯТ
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ
— бажаємо —
нашим
Друзям і Знайомим
Анна й Володимир НЕСТОРОВИЧІ
(Нова адреса: 2701 Zinow St., Detroit 12, Mich.)

КЕННЕДІ І МЕКМІЛЛЕН ВИЗНАЮТЬ ПОТРЕБУ ТІСНІШОЇ СПІВПРАЦІ

Президент Кеннеді (праворуч) з британським прем'єром Гаролдом Мекмілленом (посередині) і державним секретаром ЗДА Діном Раском (зліва) під час конференції в Білому Домі.

Вашингтон. — През. Кеннеді і англійський прем'єр Геролд Мекміллен були в першому дні своїх нарад у минулу середу 5 ц. м. однозгідні, що між західніми альянтами взагалі, а між ЗДА й Англією зокрема необхідна в нинішній міжнародній ситуації тісніша, аніж вона тепер є, співпраця в політичній, економічній і військовій ділянках. Президент і англійський прем'єр перевели у середу загалом сім годин на нарадах, включно із спільним обідом, за якими продовжувались ділові розмови. У цьому першому дні цьоготижневої англійсько-американської конференції на найвищому рівені — не гооворилося ще про Ляос. Здогадуються, що про Ляос обидва лідери говоритимуть віч-у-віч, без приявности свідків — а тим часом темою розмов були проблеми Північно-атлянтійського пакту (НАТО), політики на терені Об'єднаних Націй, Конґа, допомоги недорозвиненим країнам і ін. Що стосується питання допущення комуністичного Китаю до Об'єднаних Націй, то на цьому пункті — як твердять газети — виявились найбільші розбіжності, бо Кеннеді рішуче противиться цьому, а Мекміллен уважає, що це „неминуча" справа. Англійський прем'єр знаходиться в цьому пункті під сильним натиском збоку англійської публічної опінії, яка — бомбардована соціялістичною і пацифістичною та попілентацькою пропаґандою — вважає, що без комуністичного Китаю в Об'єднаних Націях не можна буде перевести міжнародного роззброєння, а англійці прив'язують до справи роззброєння питання свого бути-не-бути. Коли була мова про тіснішу міжнародну економічну співпрацю, то речником американської сторони був секретар фінансів Даґлас Діллон, справи НАТО реферував від американців кол. державний секретар Дін Ачесон, а справи Об'єднаних Націй — Адлей Стівенсон. Поза ними в конференції брали участь ще державний секретар Дін Раск, секретар оборони Роберт МекНамара, Аверелл Гарриман, Чарльз Болен, амбасадор ЗДА в Лондоні Дейвід Брус і ін., а з англійського боку крім міністра закордонних справ лорда Гюма й амбасадора Геролда Каччії були приявні ще кілька інших високих урядовців.

Гаммершилд таврує совєтський саботаж в Об'єднаних Націях

Об'єднані Нації. — Генеральний секретар Об'єднаних Націй Даґ Гаммершилд виступив на пленумі Генеральної Асамблеї в минулу середу 5 квітня з великою промовою, в якій не дільки боронив себе проти совєтських атак, але й таврував Совєтський Союз за його політику саботажу на терені Об'єднаних Націй. Гаммершилд признав, що він своєю особою постільки поменшив справність фунціонування апарату Об'єднаних Націй, бо „одна великодержава" відмовилась через нього співпрацювати. Але водночас він звернув увагу на небезпеку, яка існує від спротиву будь-котрої великодержави льояльно співпрацювати з Об'єднаними Націями на базі їх чартеру, якщо така великодержава захоче ставити власні інтереси вище інтересів, визначених чартером ОН. Гаммершилд заявив готовість зректися свого становища, якщо Генеральна Асамблея ОН захоче цього. Покищо Совєти взагалі свого домагання, щоб Гаммершилд відійшов геть, не сформували в окремому внеску, мабуть тому, щоб оминути явної компромітації, бо такий внесок був би величезною більшістю голосів відкинений. Гаммершилд гостро таврував „безвідповідальні" закиди, зроблені Совєтським Союзом на його адресу, як ніби винуватця вбивства конґолійського ватажка Патріса Лумумби. Гаммершилд звернув увагу, що Совєти, зробивши таке голословне важке оскарження без ніякого доказу, поставились до установи світового парляменту, яким є Об'єднані Нації, з більшим легковаженням, ані ж ставляться посли кожного крайового парляменту, які в таких випадках вимагають бодай розгляду кожного важкого закиду окремою комісією.

● **Шведські** державні власті й публіка схвильовані діяльністю корабля „Бонжур", який заякорився недалеко шведських берегів під прапором Нікараґви та надає безперервно шведською мовою радіо - передачі, а між ними торговельні оголошення. В Швеції існує державний радіо - монополь і заборона приватно - торговельних радіо-оголошень і власті не знають, як протидіяти тій „раідо-революції".

● **Представник Японії** на Формозі запевнив уряд вільного Китаю, що Японія не сприяє в Об'єднаних Націях концепції „двох Китаїв", себто допущення комуністичного Китаю до Об'єднаних Націй з залишенням там також репрезентанта вільного Китаю.

ДОРОГІ УКРАЇНЦІ ПО ЦІЛОМУ СВІТІ!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ХАЙ ВОСКРЕСНЕ ВІЛЬНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА!

З нагоди ВЕЛИКОДНІХ СВЯТ бажаю всім Українцям від себе, Школи Українського Танку та Фільмової Студії

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

Рідною засилаю окреме привітання до всієї Молоді Канади й Америки й по інших краях та закликаю масово зголошуватися до участи в наміченому великому Фестівалю Українського Танку, Пісні і Музики, який плянується у Вашингтоні, Филаделфії і славному Бродвею, в честь України й Америки.

Василь Авраменко

ЗДА ПЛЯНУЮТЬ ПОВІТРЯНІ І МОРСЬКІ КВАТИРИ НА ВИПАДОК ВІЙНИ

Вашингтон. — Секретар оборони Роберт МекНамара на Сенатській Комісії Збройних Сил заявив, що департамент оборони плянує на випадок війни перенести головні кватири в повітря на літаки і на кораблі, щоб не допустити до того, щоб ворог міг знищити військовий провід на землі. Також і політичний провід перебував би в повітрі або на кораблях під час війни, бо там він був би безпечніший. Стратегічна Повітряна Команда, яка контролює далекосяжні бомбовики, що перевозять атомові бомби і далекосяжні керовані ракети вже тепер має заплянованую головну кватиру на випадок війни в повітрі на літаках. Уряд і військова команда мусять мати запевнену безпеку, щоб могли керувати обороною країни після того, як ворог перший нападе і як йому удасться знищити на землі важливіші пункти. Це плянування з переміщенням кватир зроблено в такій цілі, щоб під час війни запевнити контролю над нуклеарною зброєю цивільній владі. Уряд заплянував на переміщення кватир суму $16.400,000 в оборонному бюджеті, що його запронував президент Айзенгавер на 1962-ий рік, і який змінив президент Кеннеді, додавши до нього ще два більйони долярів. Голова Сенатської Комісії Збройних Сил сенатор Ричард Б. Рассел прихильно поставився до зізнань секретаря оборони, хвалячи пропозицію уряду збільшити видатки на ті збройні сили, які мали б вести так звані малі війни. Сенатор Рассел з признанням говорив про організацію вишколу партизанів, який мають переводити в Зоні Панамського Каналу, де мали б вишколюватися вояки з латинських американських держав, щоб на випадок потреби могли вести малі війни, так звані партизанки, або поборювати ворожі партизанські відділи на терені Латинської Америки. Але сенатор Рассел заявив, що Конґрес може буде противитися тому, щоб обмежувати продукцію далекосяжних бомбовиків типу Б-70, і протиракетних ракет „Ніке - Зевес". Крім повітряних і морських кватир для команди і уряду є ще підземні кватири: одна для уряду недалеко Вашинґтону, і друга для Стратегічної Повітряної Команди в Омага, Небраска. Стратегічна Повітряна Команда вже тепер утримує повітряну кватиру на джетовому літаку КС-135. Підземна кватира Північно-Американської Повітряної Оборонної Команди є в Колорадо Спрінґсі, Колорадо. Фльота плянує влаштувати свою кватиру на атомовому кружляку „Лонґ Віч", який надається для такої цілі.

Крайове Бюро Економічного Досліду передбачає ріст економіки

Ню Йорк. — Крайове Бюро Економічного Досліду стверджує, що економіка ЗДА дійшла в теперішній рецесії до свого „дна", і що вже в найближчому часі має початися економічний ріст, як це звичайно буває в черґуванні економічних циклів росту і знижки. Крайове Бюро є одним із провідних дослідних інститутів, який вже 20 років досліджує економіку цієї країни. Ціль цих дослідів — з'ясовувати короткі періоди росту і знижки в економіці. Бюро ствердило, що теперішня економічна знижка почалася в травні минулого року. Бюро очолює д-р Джофрі Г. Мур. Він є спеціялістом у випрацьовуванні так званих „індикаторів", або економічних барометрів економічної активности. З доктором Джофрі працює група визначних економістів, яка видала велику працю під заголовком „Індикатори бизнесових циклів". З цієї праці виходить, що економіка ЗДА почне зростати.

● **В стейті Бастар в Індії** 10,000 гіндусів, озброєних луками і стрілами, збунтувались проти індійської влади, виступивши в обороні свого магараджи, арештованого 11 лютого ц. р. за підбурливу політику проти центральної влади в Індії. В сутичці з поліцією згинуло 12 індійців.

Христос Воскрес

ХРИСТОС *ВОСКРЕС!*
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
Родині, Друзям та Знайомим
— бажають —
Осипа, Ераст і Зенон Куровицькі
Ірина, Ярослав і Ярослав мол. Куровицькі

Нашим Вельмишановним Покупцям і Гостям
з нагоди Празника
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
гарних Свят і всього Добра
— бажаємо —
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Ольга і Володимир ДАРМОХВАЛИ
ЦУКОРНЯ „ВЕСЕЛКА"
НЮ ЙОРК
OR 4-9598

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
Вп. Клієнтам і Прихильникам
— бажає —
„БІБЛОС" — УКРАЇНСЬКА ПЕРЕПЛЕТНЯ
107½ St. Mark's Place — NEW YORK, N. Y. — Tel.: OR 7-0370

З ВОСКРЕСЕННЯМ ХРИСТОВИМ
ВЕСЕЛИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
— бажають —
усім своїм Рідним, Вп. Гостям та Знайомим
Ю. Б. ВЕРТИПОРОХИ
OKSANA RESORT — Glen Spey, N. Y.

Гостям нашого ресорту, Приятелям та Знайомим
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
— бажають —
СТЕФАН і ЕЛЕОНОРА ХОМЯК
власники відпочинкового ресорту
TWIN BAY VILLAGE
BOLTON LANDING, N. Y.

Армія вишколюватиме партизанів в Зоні Панамського Каналу

Ню Йорк. — Влітї цього року американські з'єднання в Зоні Панамського Каналу почнуть вишколювати партизанів, які прибудуть туди з різних латинських американських кержав. Подібний вишкіл вже частинно відбувався там і давніше, але тепер його поширено, і на цю ціль призначено в бюджеті окремі фонди. Цей вишкіл відбувається в рямках Армійських Спеціяльних З'єднань, в яких вишколюються, деколи ті, що народилися за кордоном і знають чужі мови. Ці вояки вишколюються в тому напрямку, щоб вони могли бути провідниками з'єднань, які складаються з місцевих партизанів. Вишкіл ведеться на те, щоб вояки знали, що треба робити в запіллю ворога в партизанській війні.

Христос Воскрес!

ЩАСЛИВИХ СВЯТ!
Величнім і Радісним
„ХРИСТОС ВОСКРЕС"!
— вітаємо —
Родину — Приятелів — Знайомих
по обидвох боках Океану
Люба і Адріян ЛАПИЧАКИ

Рідні, Приятелям та Знайомим
РАДІСНИХ ВЕЛИКОДНІХ СВЯТ
— бажає —
Петро ПОСТОЛЮК з донею Іриною

Рідню, Приятелів та Знайомих
з Празником ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
— вітають і бажають —
ВЕСЕЛИХ СВЯТ — ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Квітка, Василь і Юрко СТЕЦЮКИ

Родині, Друзям та Знайомим
— бажаємо —
ВЕСЕЛИХ та ЩАСЛИВИХ СВЯТ
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Олег, Марія, Богдан та Лідія ДОМАРАЦЬКІ

Рідним, Приятелям та Знайомим
щирі побажання з Великоднем всякого Добра і радісний Привіт
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
— шлють —
Емілія БАРАНСЬКА
Софія, Осип і Уляна СТЕЦУРИ

Всім Гостям Вакаційної Оселі
в ЛЕКСІНҐТОНІ — коло ҐАНТЕРУ
ВЕСЕЛИХ і ЩАСЛИВИХ СВЯТ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
— бажають —
САВА і ЯРОСЛАВ НИКИФОРЯКИ з Родинами

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Дорогі Сестри і Братя усього світу!
І в цьому році двадцятого століття, Господь Бог дарував усім нам Вільне Життя і Мир. Сповнім наш обов'язок для справедливого Миру та приймім Його — для кращого Завтра.
ВЕСЕЛИХ СВЯТ!
— бажає —
Михаїл МАЦЯХ

ВЕСЕЛИХ та ЩАСЛИВИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
Рідні, Друзям і Знайомим
— бажають —
Ірина і Ярослав ЩЕРБАНЮКИ

Родині, Приятелям та Знайомим
РАДІСНИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
— бажають —
Павло і Марія ГАРМАТІЙ
з дітьми Мироном і Богуславою

Надія і Сергій ЛИТВИНЕНКИ
— сердечно вітають —
Родину, Приятелів та Знайомих
із ВЕЛИКОДНІМИ СВЯТАМИ.
ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Дорогій Родині, Нашим Друзям
і Всім Вельмишановним Знайомим
— складаємо —
зі СВЯТАМИ ГОСПОДНЬОГО ВОСКРЕСЕННЯ
наші найсердечніші побажання всіх благ
Дарія, Дам'ян і Андрій ГОРНЯТКЕВИЧІ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
— бажаємо —
Нашій Дорогій Родині, Приятелям та Всім Знайомим
по обидвох боках Океану
ПЕТРО і ЮСТИНА ЦАПАР із Каліфорнії

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВЕСЕЛИХ СВЯТ УСІМ ДРУЗЯМ І ЗНАЙОМИМ
— бажають —
ЛІДІЯ і ОКСАНА ВІКУЛ

Нашим Найдорожчим, Друзям і Приятелям
по цей і той бік Океану
пересилають цією дорогою наші найсердечніші побажання
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ЯРОСЛАВ і ВІРА КРИШТАЛЬСЬКІ
зі синком МАРКОМ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Нашим Рідним, Приятелям та Знайомим
— бажаємо —
зі СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
кріпкого здоров'я, щастя та усього добра.
КАРАТНИЦЬКІ — КРУШЕЛЬНИЦЬКІ
Ню Йорк, квітень, 1961.

З нагоди ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
Рідні, Приятелям, Знайомим і Друзям
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
та Всього Найкращого
— бажають —
ОЛЕНА і ДАНИЛО ПІСЕЦЬКІ з Дітьми
ХРИСТОС ВОСКРЕС!